

ԾՏԽԼՏ

Andra

"ผมขอบคุณ"

หญิงสาวถึงกับสะดุ้งน้อยๆ ด้วยความตกใจ หัวใจกระตุกเต้นระรัว ทว่า
คนต้นเหตุก็เพียงมองมานิ่งๆ แวบจริงจางฉายชัดอยู่ในดวงตาจนยากจะมองผ่าน

"ผมไม่ได้ล้อเล่น ผมไม่ล้อเล่นกับเรื่องแบบนี้" พ็ชรจ้องตาเธอ "มันมีเหตุผล
ที่ผมดูแลคุณ ทั้งที่คุณก็คิดว่าผมไม่จำเป็นต้องทำก็ได้...ผมขอบคุณ นี่แหละเหตุผล"

"แต่...คุณเพิ่งเลิกกับแฟน" จิระประไพคิดอะไรไม่ออก

"จะเลิกกับแฟนเก่าก็วันก็คือโสดไม่ใช่หรือไง และมันก็ไม่มีเหตุผลที่ผมจะต้อง
เสียเวลานี้มาถึงผู้หญิงที่นอกใจผมอีกแม้แต่วินาทีเดียว"

จิรพัชร

Andra เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2590-1

ภาพประกอบ JeremyRichards / Shutterstock.com
natu / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกึ่งเคลือบสีเทา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เลิฟเชื่อว่าคงมีนักอ่านหลายๆ ท่านคิดถึงเรื่องราวของตัวละครในชุด 'สถาปนิก' ไม่ว่าจะเป็นหนุ่มๆ จากตระกูลภักดีโกคิน หรือสาวๆ แห่งบริษัท สถาปนิก Archwin กันอยู่แน่ๆ หลังเปิดตัวชุดสถาปนิกไปกับ 'ธีรภานต์' ที่ทำหลายๆ คนตกหลุมรักนางแบบสาวหน้าหล่อที่ควบตำแหน่งสถาปนิกคนเก่งของ Archwin กันไปแล้ว และตามมาด้วยเรื่องราวของมัณฑนากรสาวสวยที่เปรี้ยวจี๊ดถึงใจใน 'ณัฐธรรมา' ในที่สุด Andra ก็กลับมาอีกครั้งพร้อมกับ 'จิรพัชร' ที่อยู่ในมือนักอ่านทุกท่านนี้ แน่แน่นอนว่าคอนเซ็ปต์ชื่อเรื่องของชุดนี้ก็ยังเป็นการนำชื่อพระเอกนางเอกมารวมกันเหมือนเช่นเคยค่ะ

'จิรพัชร' เป็นเรื่องราวของ 'จิระประไพ สินธุนานนท์' มัณฑนากรสาวตัวเล็ก หน้าเด็ก แห่งบริษัท Archwin ที่จะต้องมารับหน้าที่รีโนเวตอดีตเรือนหอ (ทั้งที่เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ) ให้กับ 'พัชร ภักดีโกคิน' นักธุรกิจตระกูลดังที่เพิ่งจะออกหักจากแฟนสาวมาหมาดๆ จนต้องสั่งรีโนเวตบ้านซึ่งเขาตั้งใจใช้เป็นเรือนหอแบบสายฟ้าแลบ อะไรๆ ก็จะไม่เป็นปัญหาเลยถ้าไม่ใช่ว่าครอบครัวสินธุนานนท์ของเธอนั้นไม่ถูกกับตระกูลภักดีโกคินของเขา

จิระประไพพออยากจะรีบทำงานให้เสร็จโดยเร็ว แต่ดูเหมือนพัชรจะไม่คิดตรงกับเธอ แล้วมัณฑนากรสาวหน้าหวานจะรับมือกับนักธุรกิจหนุ่มที่ช่างหวานล่อมเก่งสมเป็นคนของตระกูลภักดีโกคินได้อย่างไร เลิฟขอเชิญชวนให้นักอ่านทุกท่านพลิกหน้าถัดไปเพื่อร่วมลุ้นเรื่องราวของทั้งคู่ไปพร้อมๆ กันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นามปากกา Andra ถือกำเนิดมาจากการเอาชื่อจริงผสมรวมกับชื่อเล่น โดยคำแรกมาจากชื่อเล่นว่าแอนดะ

เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เกิดราศีกันย์บ้าง ตุลบ้าง แล้วแต่ตำราหมอดูฮา ปัจจุบันนอกจากเขียนหนังสือก็เลี้ยงหมาเลี้ยงแมวไปเรื่อย

ถึงตอนนี้ก็เขียนหนังสือมาเกินสิบปีแล้ว ถ้าย้อนไปบอกตัวเองตอนเริ่มเขียนหนังสือเล่มแรกก็อาจจะไม่เชื่อก็ได้ ระหว่างนี้มีความทรงจำที่น่าทึ่งมากมาย ใครจะไปนึกว่าโลกของตัวอักษรจะมหัศจรรย์และสร้างมิตรภาพได้จริงๆ เป็นคนพูดไม่เก่งเลย ตัวอักษรนี่แหละที่ช่วยให้สื่อสารกับทุกคนได้ ปัจจุบันยังคงสนุกกับงานเขียนและอยากจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ

ทุกวันนี้ได้แต่ขอบคุณทุกคนที่ทำให้มีวันนี้ ทั้งครอบครัว เพื่อน อาจารย์ กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ และที่ขาดไม่ได้คือนักอ่านทุกท่าน ขอขอบคุณที่อยู่ด้วยกันมาตลอด ถ้าไม่มีทุกคนก็คงไม่มี Andra ในวันนี้ ขอขอบคุณจริงๆ ค่ะ

ติดต่อกับ ดิฉัน ทักทายกันทางแฟนเพจ

<https://www.facebook.com/Andra.Writer> นะคะ ^^

Andra

สำนักพิมพ์ฟ้าจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

"อ้อ นี่ญาติของคุณธีรามีกานต์เองหรือ ก็ว่านามสกุลคุ้นๆ"

เสียงที่ลอยมาจากวงสนทนาตรงมุมห้องจุดให้จ๊ะจ๋าประไพซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงออฟฟิศหันไปมอง เพื่อนร่วมงานสามสี่คนที่มาถึงก่อนเธอกำลังรุมดูคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งอยู่ พอวางกระเป๋าเรียบร้อยแล้วก็เปิดคอมพิวเตอร์ แล้วเธอก็เดินสืบท้าไปร่วมวง

"ญาติสามีพี่กานต์ทำไมเธอ"

กานต์คืออดีตสถาปนิกของบริษัท อีกฝ่ายลาออกไปก่อนจ๊ะจ๋าประไพจะเข้ามาทำงาน โดยกานต์ไปทำงานเป็นนางแบบแทน แต่ก็ยังรับจ้างงานสถาปนิกและแวะมาที่บริษัทอยู่เนืองๆ ปัจจุบันนี้เธอแต่งงานมีลูกกับธีรตนัย ภักดีโกศลผู้เป็นนักธุรกิจใหญ่ ซึ่งที่ทั้งสองมาเจอกันได้ก็เพราะงานที่รับผ่านบริษัท Archwin แห่งนี้เอง*

"ชาวใหญ่เมื่อคืนวันศุกร์ไง ที่ว่านางเอกทิ้งแฟนไปคบกับผู้ชายอีกคนแทน คนที่โดนทิ้งนั่นนะคือญาติคุณธีร" สุรทิน สถาปนิกตัวท้วมประจำบริษัทหันมาบอก "แต่จีทำโปรเจกต์ของคุณกิตติยุทธคู่กรณีพอดีเลยนี่หว่า ตัวจริง

* ติดตามเรื่องของกานต์และธีรตนัยได้ใน 'ธีรกานต์'

เขาเป็นโง่มั่ง"

"ก็เป็นเหมือนในภาพถ่ายที่ลงในข่าว" จิระประไพตอบ ขณะที่ตามองบนจอซึ่งเป็นคลิปสัมภาษณ์ดาราคณสวดีเมื่อวานนี้ แต่ตอนนั้นมันถูกหยุดเอาไว้

"กวนละ หมายถึงนิสัยเว้ย"

"อ้าว ก็ไม่พูดให้ชัดๆ" หญิงสาวหัวเราะ "ก็แค่คุยงานกันทั่วไป เราจะไปรู้นิสัยใจคอเขาได้ไง แต่ในห้องประชุมก็โอเคนะ ไม่เรื่องมากแบบไร้สาระ แล้วก็ใจดี ประชุมนัดแรกแห้งๆ หิวๆ มีแค่ น้ำ พอนัดหลังข่าวปลาอาหารบริบูรณ์เชียว เลขาฯ เขามาทบทีหลังว่าคุณยุทธให้จัดให้"

เมื่อคืนวันศุกร์มีข่าวใหญ่สะเทือนโลกออนไลน์ของเมืองไทย นั่นคืออยู่ดีๆ นี่หรือนี้รั้มพรนางเอกดังที่ใครๆ ต่างรู้กันว่าจะแต่งงานกับแฟนหนุ่มนักธุรกิจซึ่งคบกันมานานหลายปีกลับประกาศคบกับผู้ชายอีกคนเสียเฉยๆ เรื่องนี้เป็นที่สนใจอย่างกว้างขวาง ขนาดปกติจิระประไพไม่ค่อยได้สนใจข่าวคราวเกี่ยวกับวงการบันเทิงไทยเท่าไรยังได้ยินข่าวนี้อย่างรวดเร็ว และเรื่องนี้ก็ร้อนแรงต่อเนื่องตลอดช่วงสุดสัปดาห์ที่ผ่านมาจนถึงวันนี้ ส่วนหนึ่งก็เพราะเมื่อคืนวานนี้รั้มพรไปออกอีเวนต์เลยโดนนักข่าวรุมสัมภาษณ์ แล้วดาราสาวก็ตอบตามตรง

"นี่รู้สึกมาพักหนึ่งแล้วค่ะว่าไม่อยากแต่งงาน แต่ด้วยความที่คบกับคุณพัชรมานานก็เลยคิดว่าคงจะอยู่ด้วยกันได้ แล้วก็ไม่อยากให้เขาเสียใจด้วย แต่สุดท้ายมันก็ไม่ได้จริงๆ ยิ่งมาเจอกับคุณยุทธก็ยิ่งแน่ใจ สุดท้ายก็เลยตัดสินใจเลิกกับคุณพัชรแล้วลองมาคบกับคุณยุทธดู...นี่ก็เสียใจคุณพัชรเป็นคนดี เขาไม่ได้ทำอะไรผิด นี่แค่แต่งงานกับเขาไม่ได้แค่นั้นเอง"

เสียงส่วนใหญ่วิพากษ์วิจารณ์ดาราสาวกับแฟนใหม่ในเชิงลบ เพราะคำสัมภาษณ์เหมือนยอมรั้มกลางๆ ว่าทั้งสองคุยกันตั้งแต่รั้มพรยังไม่เลิกกับแฟน ทว่าก็ไม่ค่อยมีใครแปลกใจกับคำให้สัมภาษณ์ เนื่องจากเธอเป็น

คนให้สัมภาษณ์ในลักษณะนี้มาแต่ไหนแต่ไร เธอเคยบอกว่าไม่อยากโกหก เพราะถ้าถูกจับได้จะลำบากกว่า

อย่างไรก็ตามมีคน que แสดงความเข้าใจนางเอกคนสวยอยู่เหมือนกัน ส่วนเรื่องอนาคตในวงการนั้นยังดูยากเนื่องจากข่าวยังใหม่ แต่บรรดาคนที่ติดตามวงการบันเทิงก็บอกว่านิรมพรอาจไม่ค่อยสนใจเท่าไรแล้วก็ได้ เพราะกิจการเครื่องสำอางและร้านอาหารของเธอประสบความสำเร็จมาก ที่สำคัญแฟนใหม่ก็รวยไม่แพ้แฟนเก่า เรื่องนี้ก็คงมีแต่เวลาที่ช่วยบอกได้ว่านิรมพรยังสนใจงานในวงการบันเทิงอยู่ไหม และความนิยมของเธอจะตกลงหรือไม่

"สงสารคุณพัชรอะไรมากนะ จริงๆ ไม่รักแล้วก็เลิกไปดิอะ อันนี้คบต่อเพื่อรอคนใหม่ซัวร์ก่อนชัดๆ" สุรทินออกความเห็นแล้วหันมาหาจิระประไพ "ว่ามะจ๊ะ"

"ไม่รู้สิ"

"อ้าว"

"ลึกลับ แล้วมันอาจมีต้นลึกหนางอะไรที่มากกว่านี้ก็ได้ เขาคบกันมาตั้งหลายปี" มณฑนาการสาวชี้ให้เห็นความจริง "ส่วนเรื่องของเราก็คือตอนนี้ถึงเวลาทำงานแล้ว"

"โห่ ทำไมต้องทำลายบรรยากาศกันแบบนี้อะจ๊ะ" ชายหนุ่มกลอกตา "นี่ขนาดพี่ร้มาไม่อยู่ยังคายตะขานทิ้งไว้อีก"

จิระประไพถึงกับขำออกมาเบาๆ เมื่อได้ยินอีกฝ่ายพาดพิงถึงณัฐร้มา มณฑนาการสาวรุ่นพี่ซึ่งตอนนี้ลาไปเรียนคอร์สสองจุ้ยที่ฮ่องกง แต่ก็แค่คอร์สระยะสั้น อีกไม่นานอีกฝ่ายน่าจะกลับมาล้บฝ้ปากกับสุรทิน สร้างล้สันให้ออฟฟิศตามเดิม

หญิงสาวเดินย้อนกลับไปยังที่โต๊ะทำงาน ระบบปฏิบัติการคอมพิวเตอร์พร้อมให้ใช้งานแล้ว เธอจับเมาส์เพื่อเปิดโปรแกรมที่ใช้งานประจำ ไม่ทันไร

อาชวินผู้เป็นเจ้านายใหญ่ก็เดินเข้ามา

"เข้างานแล้ว"

เขาพูดสั้นๆ แล้วเดินเข้าห้องทำงานไป แต่แค่นั้นก็เพียงพอจะทำให้ วงไม้ที่แตกฮือ ทุกคนแยกย้ายเข้าประจำโต๊ะทำงานของตัวเอง ขณะที่ บทสนทนาก็เปลี่ยนไปเป็นเรื่องเพื่อนร่วมงานที่ยังไม่มาปรากฏตัว ซึ่งที่ บริษัทนี้มีช่วงเวลาให้สายได้ประมาณสิบห้านาทีโดยไม่มีปัญหา ทว่า ถ้านานกว่านั้นอย่างน้อยที่สุดก็ต้องโดนเรียกพบ

จิระประไพนั่งมองภาพหน้าปกของโปรแกรมระหว่างที่คอมพิวเตอร์ กำลังเรียกมันขึ้นมาใช้งาน ขณะที่ความคิดล่องลอยกลับไปหาผู้ชาย นามสกุลภักดีโกคินที่โดนทิ้งอีกครั้ง... เธอไม่ได้รู้จักพัชรเป็นการส่วนตัว อันที่จริงเมื่อสักสิบปีก่อนเธอยังไม่เคยได้ยินนามสกุลนี้ด้วยซ้ำ ต่อให้ พวกเขาเป็นหนึ่งในมหาเศรษฐีเมืองไทยก็ตาม จนกระทั่ง 'เกิดเรื่อง' เธอก็ จดจำนามสกุลนี้ได้ขึ้นใจ และไม่ใช่ในทางที่ดีเท่าไรด้วย เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ และเธอก็ไม่ได้คิดจะเปิดเผยให้ใครรู้ด้วย

ตอนนั้นเธอยังเด็ก อีกทั้งตระกูลภักดีโกคินก็ไม่ใช่อเล็กๆ ไม่รู้ว่าใคร เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอบ้าง ชีวิตนี้ผู้เป็นสามีของ กานต์น่าจะเกี่ยว ส่วนพัชรซึ่งเป็นญาติรุ่นน้องอายุน้อยกว่าหลายปีนั้นไม่แน่ว่า ส่วนใหญ่แล้วหญิงสาวไม่ได้นึกอยากรู้ว่ามีใครเกี่ยวข้องกับบ้าง แต่บางที... อย่างเช่นในเวลานี้มันก็มีความสงสัยวูบขึ้นมา

แถมครั้งนี้ยังมีชื่อนี้รุมพรพ่วงมาด้วยอีกคน...

ช่างเถอะ จิระประไพบทความสงสัยใคร่รู้ทิ้งไปเมื่อโปรแกรมถูกโหลด ขึ้นมาพร้อมมาให้ใช้งาน คิดเรื่องเก่า สงสัยเรื่องเก่าไปแล้วจะได้อะไรขึ้นมา

บทที่ 1

ความทรงจำสีจาง

ไฟภายในห้องรับแขกสว่างไสวอัตโนมัติทันทีที่พัชร ภักดีโกคิน เปิดประตูเข้าไปในตัวบ้านหลังจากกดรหัสปลดล็อกแล้ว เขามองห้องที่ได้รับการตกแต่งอย่างสวยงามหรูหราด้วยสายตาว่างเปล่า มันตกแต่งเสร็จตั้งแต่สองเดือนก่อน และเขาก็ควรจะย้ายจากคอนโดฯ มาอยู่ที่นี่ในเดือนนี้ หลังจากช่างมาติดตั้งระบบอำนวยความสะดวกไฮเทคเพิ่มเติมให้เรียบร้อยแล้ว และปีหน้ามันก็ควรจะรับหน้าที่เป็นเรือนหอของเขากับนิรั่มพร ทว่าสำหรับตอนนี้แผนการทุกอย่างพังทลายโดยสิ้นเชิง เขายกเลิกแผนการจะย้ายเข้ามาอยู่ และแน่นอนว่ารวมถึงเรื่องเรือนหออะไรนั้นด้วย

พัชรทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาราคาหกหลักที่สั่งมาจากอิตาลี แขนงออกพาดพนัก ขณะที่ดวงตาคมกวดมองไปรอบๆ ดาราสาวเป็นคนเลือก คอนเซ็ปต์การตกแต่งภายใน...บางทีเขาน่าจะส่งบิลไปเก็บเงินกับอดีตคนรัก

ชายหนุ่มกับนิรั่มพรตกลงจะแต่งงานกันตั้งแต่ปีที่แล้ว แต่ที่พิธีจะถูกต้องในปีหน้าเพราะเธออยากให้เรือนหอเสร็จก่อน รวมถึงเธอต้องการเคลียร์งานทั้งละครและอะไรต่อมิอะไรที่รับเอาไว้ล่วงหน้าด้วย อันที่จริงเขาจับสังเกตได้ว่าท่าทีของดาราสาวแปลกไปหลังจากตกลงแต่งงานกันไม่นาน และก็สืบจนรู้

อย่างรวดเร็วด้วยว่าอีกฝ่ายแอบคุยกับกิตติยุทธอยู่ แต่ด้วยความที่ตั้งใจจะใช้เธอโปรโมตโปรเจกต์ใหม่ของภักดีโกคิน เขาเลยตัดสินใจนั่งไ้คอยเก็บข้อมูลหลักฐาน รวมถึงรอดูด้วยว่าเธอจะอย่างไรต่อ ซึ่งถ้าพูดตามจริงต่อให้เธอเขี่ยหมอนั้นทิ้งแล้วกลับมารักเขาคนเดียวเหมือนเดิม เขาก็ไม่แน่ใจว่าจะให้อภัยเธอไหม

จวบจนโปรเจกต์ในความดูแลของเขาเปิดตัวเรียบร้อย หลังจากแวะไปนอนกับนั้ริมพรในคืนหนึ่ง เขาก็เปิดประเด็นแบบไม่ให้อีกฝ่ายตั้งตัว หลังออกจากห้องน้ำ

'ผมรู้เรื่องคุณกับไอ้กิ๊กของคุณ และผมก็อยากให้คุณเลือกตอนนี้ ก่อนคุณไปนอนกับมัน'

ดาราสาวดูตกใจอย่างยิ่ง ทว่าเขาก็ไม่ใส่ใจแล้วแต่งตัวต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งติดกระดุมเสื้อเม็ดสุดท้ายเรียบร้อยแล้วเขาก็หันไปเลิกคิ้วใส่เธอเป็นเชิงถาม

'นี่...แต่งงานกับคุณไม่ได้' เมื่อโดนกดดันหญิงสาวก็ตอบออกมาจนได้

'โอเค' พัชรไหวไหล่ 'ยังไงก็สัมภาษณ์ให้ดีๆ แล้วกัน อย่าได้คิดจะเอาดีใส่ตัว...อ้อ แล้วก็ขอบคุณด้วยสำหรับเมื่อกี้'

แล้วชายหนุ่มก็จากมา ตั้งแต่วันนั้นถึงวันนี้เขาไม่ได้ติดต่อนั้ริมพรอีกเลย และเขาก็ใช้ชีวิตตามปกติทุกอย่าง คงไม่มีใครรู้ว่าเขาเลิกกับแพน ถ้าฝ่ายหญิงไม่ได้ออกมาประกาศ เธอไม่ยอมเสียเวลาเลย ทว่าเขาก็ไม่แปลกใจเพราะรู้จักเธอดี

ถึงจะมีเวลาตั้งตัวก่อน แต่ตอนนี้ก็เชื่อว่าพัชรไม่เจ็บ ทว่าเขาไม่เห็นประโยชน์ที่จะเก็บคนทรยศเอาไว้ในชีวิต นั้ริมพรไม่ควรค่าพอ รักได้ก็เลิกได้ อารมณ์ที่รุนแรงที่สุดสำหรับเขาในตอนนี้คือโมโหตัวเองที่ดูคนผิด เพราะเขาคิดว่าเธอดีพอถึงขั้นคิดจะสร้างครอบครัวด้วยกัน

แต่ออกลายตอนนี้นี้ก็ดี ดีกว่าแต่งงานมีลูกมีเต้าไปแล้วค่อยเผยแพร่ธาตุแท้
ตอนนั้น...

อย่างไรก็ตามในเมื่อตอนนี้เริ่มพรเป็นอดีตไปแล้ว ชายหนุ่มก็ไม่คิดจะเก็บอะไรของเธอไว้ ต่อให้มันเป็นเพียงผ้าม่านสีที่ผู้หญิงไร้ศีลธรรม
คนนั้นชอบก็ตาม หลังจากใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่งเขาก็นึกขึ้นมาได้ว่าภรรยา
ของธีรदनย์เคยทำงานเป็นสถาปนิก ดังนั้นเธออาจจะพอรู้จักคนที่สามารถ
ช่วยเขาจัดการเรื่องนี้ได้

อาชวินเดินออกจากห้องทำงานแล้วไปหยุดยืนดูตรงหน้าบอร์ด
ขนาดใหญ่ซึ่งใช้สำหรับรวบรวมโปรเจกต์ทั้งหมดของบริษัท มันบอก
รายละเอียดสำคัญๆ เกี่ยวกับโปรเจกต์นั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกที่รับผิดชอบ
รวมถึงความคืบหน้า และนัดสำคัญต่างๆ เช่นวันเวลาที่ต้องไปประชุม
ในแต่ละสัปดาห์

หลังจากใช้เวลาพิจารณามันครู่หนึ่งชายหนุ่มก็หันไปส่งเสียงเรียก

"จี มาคุยกับพี่หน่อยสิ"

จีระประไพซึ่งนั่งสังเกตเจ้านายมาตั้งแต่แรกพยักหน้ารับ จากนั้นก็
หยิบสมุดโน้ตกับมือถือลูกจากโต๊ะทำงาน เข้าใจว่าอาชวินอาจจะเรียกคุย
เกี่ยวกับโปรเจกต์คอนโดมิเนียมที่เธอรับผิดชอบอยู่ เพราะมันมีความล่าช้า
อยู่บ้าง โดยเป็นปัญหามาจากทางฝั่งของลูกค้า และตอนนี้วีรกรซึ่งเป็น
สถาปนิกที่ดูแลโปรเจกต์นี้ไม่อยู่ออฟฟิศ ถ้าจะคุยเรื่องนี้ก็ต้องเป็นเธอ

"โปรเจกต์เฟอร์นิเจอร์กำลังจะเสร็จ หลังจากนี้จี้ก็จะว่างหน่อยใช่ไหม"

"ค่ะ" หญิงสาวพยักหน้ารับ แปลกใจนิดหน่อยที่อีกฝ่ายพูดถึงโปรเจกต์
การสร้างมอลลิให้กับแบรนด์เฟอร์นิเจอร์แทนที่จะเป็นเรื่องโปรเจกต์คอนโดฯ

"พี่มีงานรีโนเวตบ้านงานหนึ่ง กานต์เพิ่งส่งมา" อาชวินยกสองแขนขึ้น
กอดอกขณะเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ทำงานตัวโต "ไม่ใช่บ้านเก่านะ บ้านใหม่เอี่ยม

เลย เพิ่งตกแต่งเสร็จเมื่อเดือนสองเดือนก่อน แต่เจ้าของจะโล๊ะที่ตกแต่งไปทั้งทั้งหมดแล้วแต่งใหม่"

"คือลูกค้าคนนี้ซื้อบ้านแล้วไม่พอใจเฟอร์นิเจอร์ที่โครงการแถมมาให้หรอกคะ"

"เปล่า เดิมบ้านหลังนี้จะต้องเป็นเรือนหอ แต่เขาเลิกกับแฟนก่อน... คู่ของดาราที่ชื่อนี้เนิ่นๆ คนที่จะตกแต่งบ้านใหม่หมดคือผู้ชาย ชื่อคุณพัชร เขาเป็นญาติคุณธีรามีของกานต์ กานต์ก็เลยติดต่อมาหาพี่"

จิระประไพจะพริบตาปริบๆ นึกไม่ถึงว่าพัชรจะผ่านเข้ามาในวงโคจรแบบไม่ทันตั้งเนื้อตั้งตัวอย่างนี้...เธอมองใบหน้าหล่อเหลาครุ่นหนึ่งก่อนจะออกปากถาม

"พี่รับงานนี้แล้วเหรอคะ"

หญิงสาวเพิ่งเข้ามาทำงานที่นี่ได้สองปี ก่อนหน้านี้อยู่บริษัทมีมันทนาการคนเดียวคือณัฐธิดา ทว่าพอบริษัทขยายตัวและรับงานมากขึ้น เลยมีการรับทั้งสถาปนิกทั้งมันทนาการเพิ่ม ได้ยินว่าเมื่อก่อนบริษัทรับงานทุกอย่างไม่ว่าเล็กใหญ่ แต่หลังเธอเข้ามาทำงาน Archwin ก็แทบไม่ได้รับงาน จำพวกตกแต่งบ้านหรือออกแบบอาคารขนาดเล็กอีก ถ้ารับก็ต้องมีเหตุผลพิเศษบางอย่าง

"ครั้งนี้มันพ่วงชื่อภักดีโกคินมาด้วยนะสิ ไม่ใช่แค่กานต์" อาชวินระบายลมหายใจเบาๆ "ต้องยอมรับนะว่าการรักษาความสัมพันธ์กับทางนั้นไว้จะดีที่สุด...แต่อย่างน้อยงานนี้ถึงกับไม่อั้นด้วย จิน่าจะทำงานไม่ยาก"

อีกครั้งที่จิระประไพมองใบหน้าหล่อเหลาของเจ้านายโดยไม่ตอบในทันที...ฟังแล้วเธอก็ไม่แปลกใจ เพราะเหตุผลในการรับงานเป็นไปในทางเดียวกับตอนที่รับงานรีโนเวตบ้านโบราณของธีรณย์ แม้ตอนนั้นจะถึงขั้นต้องตามกานต์มารับจับมือ แต่ก็ถือว่าเป็นการตัดสินใจที่ดี เพราะตั้งแต่นั้นภักดีโกคินก็กลายเป็นลูกค้าประจำของ Archwin

ถ้าเลือกได้เธอจะปฏิเสธงานนี้อย่างไม่ต้องสงสัย ไม่ว่าจะเงินดีหรืองานง่ายแค่ไหนก็ตาม ประเด็นก็คือเธอเลือกไม่ได้นี่สิ...เป็นลูกจ้างเขาจะทำยังไงได้ พอณัฐรัสมิภาไม่อยู่ งานของมัณฑนากรที่เหลือในออฟฟิศก็ล้นมือ แต่ถ้าเทียบกันแล้วเธอยังว่างกว่าคนอื่น

"แล้วงานนี้เมื่อไหร่คะ"

"เร็วที่สุด ก็พอเข้าใจละนะ จะใช้เป็นเรือนหอ เจ้าสาวก็ดันทิ้งไปแล้ว ตอนตกแต่งฝ่ายหญิงคงมีส่วนด้วย เขาก็คงไม่อยากเก็บไว้หรอก ยังมีเงินก็ไม่ต้องคิดมาก เขาไม่ได้ขอคุยกับพี่สักคำด้วยซ้ำ" อาชวินหยุดนิดหนึ่ง "มีวันไหนที่จีพอลจะว่างเข้าไปดูบ้านหลังนั้นได้บ้างล่ะ"

"พรุ่งนี้จีมีส่งงาน กับมะรีนจีมีประชุมบ่ายคะ"

"งานเฟอร์นิเจอร์ใช้ไหม ปกติโปรเจกต์นี้ส่งงานเช้า บ่ายจีว่างไหมละ ถ้าว่างก็เข้าไปพุงนี่เลย"

จีระประไพอึ้งไปนิดหนึ่ง ตอนแรกเธอจะว่าจะขอเวลาเตรียมตัวเตรียมใจก่อน เพราะมะรีนนี่ก็วันศุกร์แล้ว พ้นไปก็ทำงานอีกทีวันจันทร์ แต่เมื่อเจ้านายของเธอแม่นยำเรื่องตารางงานแบบนี้ก็ช่วยไม่ได้ สุดท้ายเธอก็ได้แต่พยักหน้าและตอบรับ

"ค่ะ"

จีระประไพลงจากมอเตอร์ไซค์รับจ้างแล้วหยิบเงินที่เตรียมไว้ส่งให้คนขับ จากนั้นเธอก็เดินเข้าไปในอาคารพาณิชย์สามชั้นที่เปิดเป็นร้านอาหารพิทยาลงซึ่งกำลังใช้ผ้าเช็ดโต๊ะเงยหน้าขึ้นมา พอเห็นเธอก็ทัก

"อ้าว วันนี้กลับเร็ว"

"งานเสร็จก็กลับได้เร็ว" หญิงสาวยกมือไหว้พอทั้งรอยยิ้ม

"ดีแล้ว จะได้พักเยอะๆ...แม่อยู่ในครัวเนอะ อยากกินอะไรก็เข้าไปบอก"

เธอพยักหน้าแล้วเดินผ่านโต๊ะอาหารซึ่งมีลูกค้ายับจองเกือบเต็มเข้าไปยัง

คร้ว อรพินกำลังจะอยู่ตรงหน้าตา แต่ท่านก็เหลือบเห็นเธออย่างรวดเร็ว
"อ้าว วันนี้นักกลับเร็ว"

จิระประไพทอดยิ้มขำไม่ได้ที่แม่ทักด้วยประโยคเดียวกับพ่อเป๊ียบ เธอ
ยกมือไหว้และตอบกลับไปด้วยประโยคเดิม

"แล้วเย็นนี้จะกินอะไรดี"

"คะน้ำหมูกอบ" หญิงสาวตอบทันที

"อีกแล้ว" ผู้เป็นแม่หัวเราะเมื่อลูกสาวสั่งเมนูโปรดที่กินมาตั้งแต่เด็ก
และยังไม่มีวันจะเบื่อ "อ้าว งั้นก็ไปล้างหน้าล้างตา แล้วเดี๋ยวลงมากินข้าว"

จิระประไพทำตามโดยดี เธอเดินย้อนออกจากครัวแล้วขึ้นบันไดไปยัง
ชั้นสอง ขณะเดียวกันก็นึกถึงเรื่องของพัชร เธอซึ่งใจตั้งแต่ตอนนั่งรถเมล์
กลับบ้านแล้วว่าจะเล่าเรื่องงานล่าสุดที่ต้องทำให้พ่อแม่ฟังดีไหม ทว่า
จวบจนตอนนี้ก็ยังตัดสินใจไม่ได้เด็ดขาด แม้จะทราบว่าพวกท่านคงไม่มีปฏิกิริยา
ในทางลบก็ตาม

ไม่ต้องเล่าแล้วกัน มันก็แค่งานงานหนึ่ง หญิงสาวบอกตัวเอง
ขณะยืนเช็ดเครื่องสำอางในห้องน้ำ ปกติแล้วเธอแต่งหน้าแค่พอให้ลูกค้า
หรือเซลส์ไม่ตกใจตอนเจอหน้ากัน และพอถึงบ้านเธอก็จะรีบล้างหน้า
ให้เร็วที่สุด เพราะรู้สึกว่ตอนหน้าเปื้อนมันสบายผิวมากกว่า

จิระประไพใช้เวลาอยู่ในห้องน้ำพักหนึ่งแล้วจึงค่อยเดินต่อไปยัง
ห้องนอน พอหย่อนกระเป๋าสะพายลงบนเตียงแล้วเธอก็ทรุดตัวตามลงนั่ง
สองขายืดเหยียดเพื่อคลายความอ่อนล้า จากนั้นเธอก็เอนตัวไปด้านหลัง
โดยใช้สองแขนยันรับน้ำหนักเอาไว้ ดวงตาทอดมองภาพแลนด์สเคปสีน้ำ
ซึ่งเธอวาดเองและเอามาแขวนประดับห้องนอน

เมื่อก่อนครอบครัวของหญิงสาวมีฐานะดีทีเดียว เรียกได้ว่าเธอเติบโต
มาอย่างคุณหนูคนหนึ่ง มีบ้านหลังใหญ่ มีรถหลายคัน ไปเที่ยวต่างประเทศ
ทุกปี เรียนโรงเรียนเอกชนมีชื่อ มีทุกอย่าง จนกระทั่งช่วงที่เธอเรียน

ชั้นมัธยมปลายแล้วครอบครัว...ไม่สิ ทั้งตระกูลสินธุวานนท์ของพ่อประสบปัญหาทางธุรกิจ

เดิมครอบครัวทางฝ่ายพ่อทำธุรกิจแบบกงสี ญาติพี่น้องทำงานร่วมกันเกือบทุกคนมาสองรุ่นแล้ว ถึงจะมีความขัดแย้งกันไม่น้อยแต่กิจการก็รุ่งเรืองดี จนกระทั่งมีเหตุที่ธุรกิจของสินธุวานนท์กลายเป็นคู่แข่งของพวกภักดีโกติน และไม่ว่าตอนนั้นใครจะมีส่วนในการตัดสินใจให้ 'ชน' ผลก็คือ 'พัง' พอธุรกิจของตระกูลล้ม สมาชิกส่วนใหญ่ก็แทบหมดเนื้อหมดตัว หน้าซำหลังจากนั้นความเป็นญาติพี่น้องยังแตกเป็นเสี่ยง เนื่องจากแต่ละคนล้วนพยายามกล่าวโทษกันไปมา จนทุกวันนี้รอยร้าวนั้นก็ยังคงอยู่

ครอบครัวของจ๊ะป๊ะไฟได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรุนแรงไม่แพ้ครอบครัวอื่นๆ ยังโชคดีที่อรพินมีนิสัยชอบเก็บออมและมีฝีมือด้านการทำอาหาร ดังนั้นสุดท้ายจึงสามารถย้ายเข้ามาอยู่ในอาคารพาณิชย์แห่งนี้ และเปิดร้านอาหารได้ แต่กระนั้นชีวิตในช่วงนี้ก็ถือว่าลำบากอยู่ดี ส่วนหนึ่งเนื่องจากโลกทั้งใบเหมือนพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ ดีที่เธอไม่ใช่พวกยึดติด และพ่อแม่ก็ไม่ใช่คนจมไม่ลง ไม่งั้นทุกอย่างคงยากกว่านี้มาก

หญิงสาวช่วยพ่อแม่ทำงานในร้านอาหาร เธอจำต้องตัดใจจากความฝันเดิมที่ตั้งใจจะไปเรียนด้านการออกแบบที่ต่างประเทศ นอกจากนั้นจ๊ะป๊ะไฟก็ทำงานพิเศษเท่าที่ทำได้เพื่อแบ่งเบาภาระพ่อแม่ ใช้เวลาหลายปีกว่าทุกอย่างจะเริ่มลงตัวและสมาชิกสามชีวิตในครอบครัวของเธอสามารถกลับมาใช้ชีวิตแบบสบายมากขึ้น พอเข้าช่วงท้ายๆ ของการเรียนมหาวิทยาลัย พ่อแม่ก็สั่งให้เธอเลิกช่วยงานที่ร้านเพื่อจะได้มีเวลาทำโปรเจกต์จบเต็มที่ ส่วนพวกท่านก็จ้างลูกจ้างมาช่วยงานแทน แต่เธอก็ยังช่วยท่านอยู่บ้าง ในยามว่าง

ตอนนี้จ๊ะป๊ะไฟเรียนจบและทำงานมาหลายปีแล้ว แต่พ่อแม่ก็ไม่เคยรับเงินจากเธอสักบาท ท่านบอกว่าตั้งใจอยากให้เธอดำรงตัวได้อย่าง

มันคง และในเมื่อเธอหาเงินได้เองแล้ว นับจากนี้พวกท่านก็จะทำงานเพื่อเตรียมการเกษียณของตัวเอง เพื่อที่ยามพวกท่านแก่ตัวไปจะได้รับกวนเธอให้น้อยที่สุด เพราะการที่ลูกคนเดียวจะเลี้ยงดูพ่อแม่สองคนคงไม่ง่าย โดยเฉพาะในวันข้างหน้าซึ่งค่าใช้จ่ายอาจพุ่งสูงจนรายได้ตามไม่ทัน

จิระประไพรู้สึกว่าการตนเองโชคดีมาก จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่ทุกครอบครัวที่จะกลับมาตั้งต้นใหม่ได้เหมือนครอบครัวของเธอ บางคนคั่งค้างมาจนถึงวันนี้ บางคนถึงขั้นตรอมใจตายด้วยซ้ำ ขณะที่พ่อแม่เธอไม่เคยแบกความโกรธแค้นเอาไว้ ท่านไม่ได้ขุนเคืองทางฝั่งภักดีโกคินและมองว่ามันเป็นเหมือนอุบัติเหตุครั้งหนึ่ง ไม่มีใครอยากให้มีมันเกิด แต่มันก็เกิดขึ้นได้

'ชีวิตคนมีดีมีแย่ล่ะลูก บางทีทั้งสองอย่างก็เกิดขึ้นเพราะการกระทำของเรา บางทีก็เกิดขึ้นแบบไม่มีเหตุผลเลย แต่ไม่ว่ายังไงพอมันเกิดขึ้นแล้วเราก็ต้องรับมือกับมันให้ได้'

ถึงพ่อแม่จะมองว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับธุรกิจของสินธุณานนท์เป็นอุบัติเหตุ แต่สำหรับหญิงสาวมันคือการตัดสินใจที่ผิดพลาด และบังเอิญเป็นการตัดสินใจครั้งใหญ่ พลาดครั้งเดียวจึงล้มทั้งกระดาน มันเกิดจากความมั่นใจผิดๆ ซึ่งเกิดขึ้นได้กับทุกคน ที่คิดแบบนี้เพราะพอโตขึ้นมาแล้วเธอมีโอกาสดียินข่าวเกี่ยวกับพวกภักดีโกคินอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ใช่ได้ยินว่าคู่แข่งของพวกเขาถูกลบออกจากสารบบธุรกิจ ส่วนใหญ่ก็เป็นแค่การแข่งขันกันตามปกติ และเธอก็พอจะจับใจความจากบทสนทนาในอดีตได้ว่ามันน่าจะเพราะความมั่นใจที่มากเกินไปของพวกลุงบ้าน้าของเธอ

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือฉุดให้หญิงสาวหันไปมอง พอเห็นคำว่าพ่ออยู่บนหน้าจอเธอก็หิบบ่นมากดตัดสาย รู้ว่าพ่อโทรขึ้นมาเป็นสัญญาณบอกว่าข่าวเย็นเสร็จแล้ว เธอเหลือบมองนาฬิกาแขวนผนังแล้วก็เพิ่งตระหนักว่าตนเองนั่งคิดอะไรเรื่อยเปื่อยนานทีเดียว

เอาเถอะ แค่นี้แหละ พรุ่งนี้ก็ไปที่บ้านของนายพัชระไร่นั้นแล้วก็ทำงาน
จบแค่นี้

บทที่ 2

เรือนหอร้าง

ไอ้โห...

จิระประไพยืนมองบ้านทรงสเปนหลังงามที่ตั้งตระหง่านอยู่ด้านหลังแนวรั้วเหล็กดัด ตัวบ้านเป็นสีเฌนที่ดูทั้งนุ่มนวลทั้งสดใสไปพร้อมกัน และที่บอกว่าทรงสเปนก็คือทรงสเปนจริงๆ ไม่ใช่แค่บ้านร่วมสมัยที่มีสีหรือประตูปะตูหน้าต่างในสไตล์นั้นแล้วเคลมว่าเป็นบ้านทรงสเปนเหมือนอย่างที่ว่าพวกโครงการหมู่บ้านจัดสรรชอบทำ...เห็นได้ชัดว่าบ้านที่ตั้งอยู่เบื้องหน้าเธอตอนนี้ถูกสั่งให้สร้างขึ้นอย่างเฉพาะเจาะจงและใส่ใจ

"คุณที่เป็นนักตกแต่งภายในใช่ไหม"

เสียงถามที่ลอยมาเข้าหูจุดให้หญิงสาวหันไปมอง แล้วเธอก็พบกับผู้ชายหญิงวัยกลางคนที่ยืนอยู่ด้านหลังประตูรั้ว

"ใช่ค่ะ"

"กำลังรออยู่เลย" อีกฝ่ายบอก จากนั้นก็มีเสียงดีดเบาๆ ก่อนที่ประตูเล็กจะถูกเปิดออกมา "เชิญเลยครับ...พวกเราสองคนเฝ้าอยู่ที่นี้ครับ ผมทอม และนี่เมียผมชื่อตุ๊ก"

"สวัสดีค่ะ หนูชื่อจี" จิระประไพยกมือไหว้ทั้งสอง

"วันนี้คุณพัชรไม่มานะครับ เดี่ยวพวกเราจะพาคุณจีตุรอบๆ เอง"

หญิงสาวพยักหน้ารับ เธอทราบเรื่องนี้ล่วงหน้าจากอาชวินตั้งแต่ก่อนออกจากบริษัทแล้ว...พัชรเป็นนักธุรกิจ ดังนั้นเขาจึงไม่มีเวลามากพอสำหรับการนัดหมายกะทันหัน ทว่าเขาก็บอกว่าจะมีคณดูแลเมื่อเธอมาถึงบ้านหลังนี้ และเขาก็ให้บริพมาด้วย

'เปลี่ยนทั้งหมด ไม่ให้เหลือเค้าเดิม ใช้เงินเท่าไรก็ช่าง'

ตอนฟังเจ้านายถ่ายทอดข้อความนี้จีระประไพก็ได้แต่กะพริบตาปริบๆ และดูเหมือนอาชวินจะเข้าใจความรู้สึกเธอดีเลยให้คำแนะนำ

'คิดเสียว่าบ้านนี้อายุสามสิบปี ควรรีโนเวท หรือจะคิดว่าเป็นบ้านใหม่โล่งๆ ต้องตกแต่งให้พร้อมเข้าอยู่ก็ได้'

มันก็เป็นไอเดียที่ดีทั้งคู่ แต่แค่เห็นตัวบ้านจากภายนอกเธอก็ค่อนข้างแน่ใจว่ามันคงยากที่จะทำให้เชื่อคำแนะนำแรกได้ ส่วนคำแนะนำหลัง...พอเข้ามาในบ้านแล้วก็ต้องบอกว่าเป็นไปไม่ได้อีกเหมือนกัน เพราะมันถูกตกแต่งอย่างสวยงามอลังการในสไตล์ร่วมสมัย ฝีมือการตกแต่งประณีตเสียจนเธอยังนับถือมัณฑนากรคนก่อน และที่ยิ่งกว่านั้นคือรู้สึกผิดเมื่อคิดว่าจะต้องทำลายมัน ยังดีที่เขาไม่ถึงกับสั่งให้ทุบบ้านทิ้งหลัง

ความรักเป็นพิษแท้ๆ...

บ้านของพัชรสวยทั้งหลังและสวยทุกมุม นั่นทำให้มันเป็นการยากที่จีระประไพจะวาดภาพของบ้านหลังนี้ในหัวใหม่ แต่เมื่อมองมันในแง่ที่ว่า การตกแต่งแบบเดิมทำให้ผู้อยู่อาศัยไม่มีความสุขก็พอช่วยได้บ้าง

พัชรเตรียมการไว้พร้อมที่เดียว เขาใช้เมสเซนเจอร์ส่งแบบแปลนและรายละเอียดการตกแต่งบ้านทั้งหมดที่มีมารอมัณฑนากรสาวตั้งแต่เช้า ดังนั้นหลังจากเดินชมทุกซอกทุกมุมของบ้านแล้วเธอก็ขอยืมแบบแปลนและรายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆ จำพวกระบบไฮเทคทั้งหลายในบ้านที่ต้อง

เก็บรักษาไว้ ลุงหอมกับป้าตุ๊กเลยเปิดห้องทำงานให้เธอใช้งาน ซึ่งดูเหมือนว่าหญิงสาวจะเป็นคนที่ได้ใช้ห้องทำงานนี้เป็นคนแรก ก่อนหน้าเจ้าของบ้านเสียอีก

โต๊ะทำงานตัวใหญ่มาก จิระประไพสามารถวางแบบแปลนได้สบายเวลานี้เธอยืนค้ำโต๊ะ มือไล่แปะโพสต์อิตแผ่นเล็กลงบนจุดนั้นจุดนี้ทั่วแบบแปลน ความคิดในหัวของเธอยังกระจัดกระจาย และเธอก็กำลังพยายามรวบรวมมันให้เข้าที่

ปัญหาก็คือเธออยากคุยกับเจ้าของบ้านก่อน เธอต้องรู้ว่าเขาชอบหรือไม่ชอบอะไร และที่สำคัญเขาต้องการให้มีอะไรอยู่ในบ้านบ้าง... เงินสร้างที่พักอาศัยได้ แต่ทำให้มันเป็น 'บ้าน' ไม่ได้

หญิงสาวจมอยู่กับความคิดของตนเอง ดังนั้นเมื่อมีเสียงกระแอมดังขึ้น เธอจึงสะดุ้งสุดตัว นอกจากเงยหน้าขึ้นแล้วร่างโปร่งยังกระเด็นถอยไปด้านหลังด้วย ขาเรียวชนเข้ากับเก้าอี้ทำงานตัวใหญ่ แต่เพราะเป็นเก้าอี้แบบมีล้อ มันจึงไถลไปด้านหลัง และหนังที่หุ้มเบาะอยู่ก็ช่วยให้เธอไม่เจ็บ

"ขอโทษ ผมไม่คิดว่าคุณจะตกใจ"

คำขอโทษผ่านเข้าไปในหัวของจิระประไพ ทว่าเธอกลับไม่รับรู้ถึงความหมายของมัน ดวงตากลมโตหลังแว่นทรงกลมจับภาพผู้มาใหม่ด้วยความงุนงงระคนตกตะลึง

เขาสูง สวมชุดสูทเข้ารูปประณีต ดวงตาคมกริบสีเข้มอยู่ใต้แผงคิ้วสีดำสนิท ทั้งสองอย่างโดดเด่นตัดกับผิวขาวจัด แต่นั่นยังไม่เท่าริมฝีปากสีแดงสดที่ผู้หญิงอย่างเธอยังต้องอิจฉา ยิ่งกว่านั้นคือรัศมีบางอย่างที่แผ่ออกมารากร่างสูง มันไม่ถึงขั้นไม่เป็นมิตร ทว่าก็ไม่ได้ชวนให้เข้าใกล้ไปตีสนิทด้วยแน่ๆ เขาดูเฉยชาและไว้ตัวซึ่งอย่างหลังกานต์ก็บอกเอาไว้ก่อนแล้ว

ผู้ชายตรงหน้าของเธอคือพัชร ภักดีโกกิน...ใช่แน่ เขาคือพัชร

เมื่อคืนเธอลองหาข้อมูลเกี่ยวกับเขาจากอินเทอร์เน็ต มันไม่ใช่เรื่องยากเลย ในเมื่อเขาเป็นนักธุรกิจจากตระกูลใหญ่ร่ำรวย อีกทั้งเขายังเคยคบหากับดาราสาวระดับนางเอก และด้วยรูปลักษณ์อันโดดเด่นของเขาก็ทำให้เธอจดจำใบหน้านี้ได้ไม่ยากเลย

พอมารู้ตัวจริง ได้เห็นหน้าขาวๆ ปากแดงๆ กับท่าทางของเขาแล้ว... เหมือนเจ้าชายแวมไพร์ในซีรีส์ที่เธอชอบดู

"ผมพัชร เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ คุณคือภคนานกรของผมใช่ไหม... จาก Archwin" ชายหนุ่มพูดเรียบๆ ขณะสืบทักเข้าไปใกล้โต๊ะทำงานมากขึ้น

"ใช่ค่ะ จี จิระประไพค่ะ" คนเป็นภคนานกรยกมือไหว้ จากนั้นก็หันไปเปิดกระเป๋าสะพายเพื่อหยิบนามบัตรส่งให้เขา

พัชรพยักหน้ารับ ขณะเดียวกันก็กวาดสายตาสังเกตอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว ก่อนจะก้มลงมองนามบัตร... คนตรงหน้าดูเด็กกว่าที่เขาคิดเอาไว้ว่าจะได้เจอ ถึงแม้เธอจะรวบเกล้าผมยาวประป่าสีโอวัลตินกับสวมใส่ชุดสุทลาลองเพื่อให้ดูเป็นผู้ใหญ่ ทว่าเครื่องหน้ากระจุ่มกระจุ่มบนดวงหน้าหวานปานน้ำผึ้งก็ทำให้เธอดูเด็กอยู่ดี

ชายหนุ่มทราบว่าบริษัท Archwin นั้นทำงานดีมีมาตรฐาน และเท่าที่เคยเจอกันเขาก็ค่อนข้างแน่ใจว่าอาชวินจะไม่ปล่อยให้บริษัทตัวเองเสียชื่อเสียง ปกติเขาไม่ค่อยตัดสินใจจากหน้าตาหรืออายุ ทว่าอย่างไรที่นี้ก็คือบ้านของเขา ดังนั้นเขาย่อมอยากให้มีคนอยู่ในมือที่ดี

ไม่รู้เป็นความผิดของเขาเองหรือเปล่าที่รีบร้อนจนได้ภคนานกรเด็กขนาดนี้มา...แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วเขาก็จะรอดูฝีมือของเธอก่อน ประสพการณ์สอนพัชรว่าคนเก่งก็คือคนเก่ง อาชวินส่งเธอมาก็น่าจะพอรับประกันได้บ้าง

"เอ่อ คุณจะอยู่นานไหมค่ะ" จิระประไพถามออกไป ครั้นเห็นว่าเขาจะสายตาดูจากนามบัตรมามอง เธอก็พูดต่อ "ตอนแรกเห็นว่าคุณจะไม่เข้ามานะคะ"

"อืม พอดีผมออกมาทำงานข้างนอก งานเสร็จเร็วเลยคิดว่าควรแวะเข้ามาเสียหน่อย ยังไงผมก็ควรมาคุยกับคุณไช้ใหม่"

"คะ" หญิงสาวพยักหน้ารับ "อย่างน้อยดิฉันควรจะรู้ว่าคุณชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เพราะตอนนี้ดิฉันรู้แล้วว่าไม่เอาแนวร่วมสมัยแล้ว"

"ไม่ต้องเป็นทางการขนาดนี้ก็ได้"

"คะ?"

"กำหนดตัวของคุณนะ" พัชรบอก ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องโดยไม่ได้สนใจท่าทีของเธอ "ส่วนเรื่องการตกแต่ง จะตกแต่งแนวเดิมก็ได้ แค่มันต่างไปจากเดิม...ผมไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้ แค่อยากให้มันออกมาสวย คุณพอมีไอเดียอะไรบ้างหรือยังล่ะ"

"ก็ยังไม่ได้คิดอะไรจริงจังคะ ตอนนี้นำลังใส่ดูว่าแต่ละส่วนของบ้านมีระบบอะไรบ้างที่ต้องระวังตอนรีโนเวต" จิระประไพตอบ...อย่างน้อยพัชรก็ดูไม่ใช่พวกเจ้าชู้เลย

"ถ้าอยากติดต่อบริษัทที่รับผิดชอบระบบอะไรพวกนี้คุณก็แจ้งเลขชายของผมได้เลย" เขابอก "คุณมีเบอร์ทางผมแล้วไช้ใหม่"

"มีเบอร์เลขชาย ของคุณคะ คุณบังอร" จิระประไพได้เบอร์มาจากอาวหิน และเมื่อเช้านี้เลขานุการของพัชรก็โทรมาหาเธอเรื่องที่ตั้งแบบแปลนมาให้

"แล้วขาดเหลืออะไรไหม"

"คุณ...จะให้ เอ่อ..." หญิงสาวอีกอึกเล็กน้อย ยังคิดไม่ตกว่าควรใช้สรรพนามแทนตัวว่าอะไร อีกฝ่ายเป็นลูกคำที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก นอกจากดิฉันแล้วยังอื่นก็ดูไม่เข้าทีเลยในความคิดของเธอ แต่เขาก็ดันบอกว่ามันทางการเกินไปเสียอีก

เป็นผู้หญิงช่างลำบาก ถ้าเป็นผู้ชายใช้ 'ผม' คำเดียวก็จบแล้ว...

"เอ่อ ขอแทนตัวด้วยชื่อนะคะ" จิระประไพตัดสินใจในที่ที่สุด เพราะคิดว่ามันคงดีกว่า 'หนู' "สรุปว่าคุณพัชรจะให้ติดต่อคุณผ่านเลขชาย เท่านั้น"

ใช่ไหมคะ"

"อืม แบบนั้นจะสะดวกกว่า คุณจะส่งงานหรือมีคำถามอะไรก็ฝาก
เลขาฯ ของผมไว้นั้นแหละ"

คำตอบจากชายหนุ่มทำให้ทัศนนากรสาวเกือบจะถอนหายใจออกมา
มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะติดต่อกันผ่านเลขานุการของลูกค้า ทว่าส่วนใหญ่
งานพวกนั้นจะเป็นงานในเชิงอาคารพาณิชย์ ที่ผ่านมาเธอไม่ค่อยได้ทำงาน
เกี่ยวกับบ้านพักของลูกค้าโดยตรง เพราะอาชีวนี้อะไรก็รับงานจำพวกนี้
แต่เมื่อขึ้นชื่อว่าเป็นบ้าน การคุยกับเจ้าของบ้านโดยตรงย่อมดีกว่า

ทว่าถ้าเขายินทรานแบบนี้ก็ช่วยไม่ได้...

"ถ้าอย่างนั้นจี้อบรมจนเวลาคุณสักพักได้ไหมคะ ขอถามอะไรสักหน่อย
เพื่อรวบรวมเป็นไอเดีย"

"เออสิ" พัชรพยักหน้าแล้วก็มองแบบแปลนบ้านซึ่งเวลานี้มีโพสต์อิท
สีสะท้อนแสงแปะอยู่ทั่ว...เห็นได้ชัดว่าเธอเป็นคนละเอียดลออ สมกับที่เป็น
ทัศนนากร

หญิงสาวถามคำถามง่ายๆ จำพวกสีที่เขาสวย ชอบ รวมถึงถามถึง
การท่องเที่ยวเดินทางของเขาว่าเคยพบเจอการตกแต่งที่ไหนที่ชอบ
เป็นพิเศษไหม ถามเกี่ยวกับห้องทำงานว่าชอบหรือไม่ชอบอะไร ตามด้วย
การชวนเขาไปดูห้องหลักอื่นๆ ของบ้านอย่างห้องนอน ห้องอาหาร และ
ห้องรับแขก

ถึงที่นี้จะบ้านของชายหนุ่ม แต่ก็ต้องยอมรับว่าเป็นครั้งแรก
ที่เขาได้เหยียบย่างเข้าไปสำรวจบางห้องอย่างจริงจัง และเขาก็คิดว่า
วิธีในการค้นหาความชอบความต้องการของจิระประไพนั้นดีที่ได้ทีเดียว
เพราะเธอไม่พยายามคาดคั้นให้เขาบอกว่าชอบอะไร และไม่พยายามบังคับ
ให้เขาทำความเข้าใจด้วยว่าสไตล์ที่ชอบมีชื่อเรียกอย่างไร เธอรับหน้าที่
ในการทำความเข้าใจเป็นของตัวเองทั้งหมด นอกจากเธอจะเรียนรู้ความชอบ

ของเขาแล้ว เขาก็ได้เรียนรู้ความชอบของตัวเองอย่างคาดไม่ถึงเหมือนกัน

"คุณมีบริการกำจัดเฟอร์นิเจอร์ที่ต้องไล่จากบ้านหลังนี้ไหม"

"คะ?" หญิงสาวซึ่งกำลังก้มหน้าจตรายละเอียดลงในสมุดโน้ตเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของบ้านรูปหล่อ ไม่แน่ใจว่าเมื่อครูได้ยินถูกต้องหรือเปล่า

"ในเมื่อจะต้องแปลงโฉมบ้านหลังนี้ ข้าวของเกือบทั้งหมดน่าจะต้องไล่ทิ้ง คุณมีทางช่วยผมจัดการกับมันไหม"

"ถ้ายังงี้เดี๋ยวจีขอปรึกษาคุณอาชินก่อนแล้วค่อยแจ้งอีกทีนะคะว่าจะมีทางไหนยังงี้บ้าง" จิระประไพบอก ไม่เคยมีลูกค้าร้องขอแบบนี้มาก่อน ดังนั้นเธอจึงไม่ค่อยแน่ใจว่าต้องทำอะไร

"ขอบคุณ ถ้าทางคุณจัดการได้ก็บวกค่าใช้จ่ายมาได้เลย" เขาบอกแล้วหยุดไปนิดหนึ่งก่อนจะพูดต่อ "ไม่ว่ายังงี้ก็เปลี่ยนที่นี้ไม่ให้เหมือนโชว์รูมอย่างตอนนี้อย่างงั้น"

"หมายถึงห้องนี้หรือคะ" จิระประไพหันไปมองห้องรับแขก

"ผมหมายถึงทั่วทั้งบ้านนี้เลย...มันสวยแต่ก็เหมือนโชว์รูมหรือสตูดิโอที่เอาไว้ถ่ายภาพลงนิตยสาร เอาเป็นว่าในเมื่อตกแต่งใหม่ผมก็อยากได้บ้านที่มีความเป็นบ้านมากกว่านี้"

"หมายความว่าคุณอยากให้มัน...นุ่มนวลอบอุ่นอย่างนั้นหรือเปล่าคะ" เธอหันมองไปรอบๆ อีกครั้ง ตอนที่พี่ใช้โทนสีขาว เทา และดำ แม้จะไม่ถึงกับเย็นชาแต่ก็น่าเคร่งขรึม ซึ่งโลหะที่ผสมอยู่ก็ช่วยขับเน้นอารมณ์ไปในทางเดียวกัน

"ผมอยากเปลี่ยนให้มันต่างจากตอนนี้จนจำไม่ได้" พัชรสรุปความต้องการของตัวเองง่าย ๆ

จิระประไพเพิ่มพารามิเตอร์...ดูเหมือนว่านั่นจะเป็นกฎข้อแรกสุดที่เธอต้องจดจำเอาไว้ในการตกแต่งบ้านหลังนี้

มณฑนากรสาวบอกกับพัชรว่าจะรีบลงร่างแบบแรกส่งให้เขาดู ระหว่างนั้นก็หาทางจัดการกับเฟอร์นิเจอร์ที่เขาไม่ต้องการแล้ว โดยเขายืนยันกับเธอว่าให้โละทิ้งได้ทั้งหมดแม้กระทั่งฟูกเตียง ให้เก็บไว้เพียงเครื่องใช้ไฟฟ้าหลักๆ เท่านั้น

"คุณไม่ได้เอารถมาใช้ไหม แล้วกลับยังงี้" ชายหนุ่มถามอย่างนึกขึ้นได้ หลังจากเดินผ่านประตูบ้านมาแล้วเห็นว่ามรดกของเขาจอดอยู่คันเดียว

"ใช่แอพย เรียกแท็กซี่ละ" จิระประไพตอบ แปลกใจพอสมควรกับคำถามของเขา

พัชรพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ "โอเค ถ้ามีอะไรก็ติดต่อเลขาฯ ของผม แล้วกัน"

หญิงสาวยกมือไหว้ลาหนุ่มหล่อ จากนั้นก็มองเขาเดินไปหยุดยืนคุยกับสองสามีภรรยาที่มีหน้าที่เฝ้าบ้านหลังนี้สองสามประโยค แล้วในที่สุดพัชรก็ขึ้นรถสปอร์ตคันงามจากไป

พอเจ้าของบ้านไปแล้วจิระประไพก็เดินไปหาคู่สามีภรรยาบ้าง เธอเอานามบัตรไปให้และขอเบอร์ทั้งสองเอาไว้ด้วยเพราะคิดว่าต่อไปคงมีเหตุให้ต้องติดต่อกันแน่นอน... ปกติแล้วเวลาเจ้าของบ้านจะเลือกมณฑนากรก็มักจะคุยกับหลายคนและดูพอร์ตโฟลิโอเพื่อให้ได้สไตล์การตกแต่งที่ต้องการ ทว่าดูเหมือนพัชรจะไม่ใส่ใจวิธีนี้นักนิด เขาแค่อยากตกแต่งบ้านใหม่ แล้วก็จิ้มเลือก Archwin จากความคุ้นเคย และก็ฝากบ้านหลังงามไว้ในมือเธอ โดยยังไม่รู้สไตล์การออกแบบของเธอด้วยซ้ำ

แต่ไม่ว่าอย่างไรจิระประไพก็ต้องทำงานนี้สุดฝีมือ นอกจากเป็นจรรยาบรรณแล้วเธอยังต้องรักษาชื่อเสียงทั้งของตัวเองและบริษัทด้วยอีกอย่าง... พัชรก็ดูไม่ใช่คนเลวร้าย ถึงแม้เมื่อคืนนี้กานต์จะเพิ่งเตือนตอนเธอส่งข้อความไปถามว่ามีอะไรที่ควรระวังเกี่ยวกับญาติของธีรदनัยคนนี้ไหม และรุ่นพี่ก็โทรกลับมาหา

'พี่ก็ไม่ค่อยรู้จักคุณพัชรเท่าไหร่นะหรอก กับคนนอกเขาจะค่อนข้างไว้ตัว แต่โดยปกติก็ไม่มีอะไรหรอก สุขภาพและมารยาทดี พอรู้จักกันแล้วพี่ว่าเขาค่อนข้างใจดีเลย กับคนที่เขายากดีด้วยอะนะ...อืม เท่าที่ได้ยินมาคือคุณพัชรเป็นคนชอบงานนี้แบบๆ คิดเร็วทำเร็วอะไรทำนองนั้น แล้วก็ต้องระวังอย่าให้เขาหงุดหงิดหรือโมโห ได้ข่าวว่าน่าดูชมเลยแหละ'

จิระประไพเป็นมันทนทานกร เธอไม่คิดว่าจะมีโอกาสนำเขาโมโหได้ ยกเว้นเขาจะอาละวาดถ้าเธอออกแบบไม่ถูกใจ ซึ่งเขาก็ไม่น่าจะเง่าถึงขนาดนั้น

ทำงานให้เสร็จ จากนั้นก็ออกจากวงโคจรของพัชร กลับไปมีชีวิตที่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกภักดีโกคินตามเดิม...นั่นคือทั้งหมดที่เธอต้องทำ

บทที่ 3 พิสาวใจดี

ความคึกคักและเสียงโหวกเหวกที่โอบล้อมรอบตัวทำให้จ๊ะป๊ะโผดตั้มออกมาไม่ได้ วันนี้เธอกลับมาที่มหาวิทยาลัยเก่าเพื่อมาช่วยงานโอเพนเฮ้าส์ของคุณะ ตั้งแต่เรียนจบเธอก็กลับมาร่วมงานนี้ทุกปี ทั้งนี้เพราะสมัยเรียนเธอเห็นตัวอย่างจากรุ่นพี่ที่เรียนจบไปแล้วสลับสับเปลี่ยนเวียนกันมาช่วยงานของคุณะจนเหมือนเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ พอมีโอกาสเธอก็ทำตาม

หญิงสาวนั่งแท่นกับโต๊ะหินอ่อน มองนู่นมองนี่ไปเรื่อยเปื่อย จนกระทั่งมีเสียงเรียก

"จ๊ะ"

จ๊ะป๊ะโผดหันไปมอง ดวงตากลมโตฉายแววแปลกใจนิดหนึ่งเมื่อเห็นหน้าคนเรียก ก่อนที่ริมฝีปากจะคลายตัวเป็นรอยยิ้มเล็กๆ

"แซม ไม่ได้เจอกันนานเลย"

"อืม ตั้งแต่รับปริญญาเลยละมัง" ศิวนาดพยักหน้ารับ จากนั้นก็นั่งลงบนม้าหินตรงข้ามเธอ "จ๊ะมาช่วยงานน้องๆ เหรอ"

"อ้อ เรามาทุกปีแหละ"

"นี่เป็นคนมีน้ำใจเหมือนเดิมเลย ตั้งแต่เรียนจบเราก็ไม่ได้กลับมาเลย"

พอดีน้องกำลังจะเข้ามาหาลัยเลยพามาดู เผื่อจะเห็นภาพว่าควรเลือกคณะอะไร"

จิระประไพเพียงส่งยิ้มให้อีกฝ่ายเป็นเชิงรับรู้โดยไม่มีทีท่าจะพูดอะไร จนเขาต้องพูดต่อเอง

"จีสบายดีใช่ไหม แล้วตอนนี้ทำงานอะไรอยู่ที่ไหน"

"ก็สบายดีอย่างที่เห็นนี่แหละ ตอนนี้ทำอินที่เรี่ยอยู่ที่บริษัท Archwin แต่แซมไม่ได้อยู่ในวงการคงไม่รู้จักหรอกมั้ง...แล้วแซมล่ะ ตอนนี้ทำอะไรอยู่"

"เราช่วยงานที่บ้านตั้งแต่เรียนจบ"

เมื่อไม่มีคำถามต่อท้าย หญิงสาวจึงเพียงยิ้มเฉยโดยไม่พูดอะไรอีก ขณะที่ศิวนาถมองเธอ ทำท่าอึกอักอยากพูดอะไรบางอย่างอยู่นานกว่าจะส่งเสียงออกมาในที่สุด

"ก็ยังใช้เบอร์เดิมใช่ไหม เราโทรไปคุยบ้างได้หรือเปล่า"

"ใช้เบอร์เดิม โทรมาได้ แต่ไม่รับปากว่าจะว่างคุยตลอด" เธอยังยิ้มเช่นเดิม

ชายหนุ่มมองสบดวงตาหลังแว่นทรงกลมอีกครู่ก่อนจะเผยอริมฝีปาก ทว่าเขายังไม่ทันพูดอะไรเด็กหนุ่มในชุดนักศึกษาก็ปราดเข้ามา

"พี่จี ข้างหน้าพร้อมแล้วครับ"

"โอเคจ้ะ" มณฑนากรสาวพยักหน้าแล้วลูบยีน "ไปก่อนนะแซม"

หญิงสาวเดินตามรุ่นน้องไปยังซุ้มของคณะ ตอนนี้มีเด็กมัธยมทั้งที่ อยู่ในชุดนักเรียนและชุดไปรเวตยืนออกันอยู่พอสมควร เธอรับไมโครโฟน มาจากรุ่นน้อง จากนั้นก็เริ่มต้นด้วยการแนะนำตัวบอกชื่อและงานที่ทำอยู่ แล้วเธอก็เริ่มเล่าถึงประสบการณ์การเรียน ไล่เรียงไปจนถึงตอนหางานและ ตอนทำงานในปัจจุบัน ซึ่งนอกจากจะเล่าถึงงานมณฑนากรแล้วเธอก็เล่าถึง งานเสริมเล็กๆ น้อยๆ ระหว่างทางด้วยเพื่อให้เด็กๆ เห็นภาพว่าเรียนจบ คณะนี้แล้วสามารถไปทำมาหากินอะไรได้บ้าง

ระหว่างที่จิระประไพกำลังถือไมโครโฟน เธอก็สังเกตเห็นศิวนาถ

มายืนกอดดอกพังกะเจอยู่ห่างๆ และไม่ใช้การยื่นพังเพียงครู่เดียวเสียด้วย
อย่าบอกนะว่าจะกลับมาจีบเราอีก หญิงสาวนึกขึ้นๆ

ศิวนาถเป็นหนุ่มเศรษฐศาสตร์ เขารู้จักเธอเพราะมีเพื่อนสมัยเรียนมัธยม
เรียนอยู่คณะสถาปัตย์ฯ พอเขาแวะมาหาเพื่อนก็เลยได้เจอเธอ หลังจาก
ผ่านไปพักหนึ่งเขาก็เริ่มแสดงท่าทีจีบเธอ...จ๊ะจะประไพคิดว่าเขาก็น่ารักดี
แต่เธอไม่ได้คิดรีบร้อนอยากมีแฟนและคิดว่าดูไปเรื่อยๆ ก็ไม่เสียหาย
จนกระทั่งนั้รัมพรก้าวเข้ามา แล้วเขาก็ไปเป็นแฟนกับอีกฝ่าย

ใช่ นั้รัมพรคนเดียวกับที่เป็นดาราตั้งนั้นแหละ

อีกฝ่ายอายุมากกว่าเธอสามสี่ปี แต่ที่ยังทันเจอกันในมหาวิทยาลัย
เพราะดาราสาวเรียนไปทำงานไปจนจบช้ากว่าที่ควรจะเป็น และที่ยังไปก่อนนั้น
คือดูเหมือนอีกฝ่ายจะเกลียดเธอ นั้รัมพรแสดงออกมาทางสายตาจนแม้กระทั่ง
เพื่อนของจ๊ะจะประไพยังจับสังเกตได้

จ๊ะจะประไพงุนงง ตอนแรกเธอนึกว่าโดนอีกฝ่ายเขม่นเพราะศิวนาถ
เคยจีบเธอเคยๆ จนกระทั่งวันหนึ่งเธอเห็นนั้รัมพรบนหน้าจอโทรทัศน์
เลยบ่นให้พ่อแม่ฟัง แล้วก็เห็นพวกท่านทำท่าทางแปลกๆ สุดท้ายพิทยา
ก็ออกปากเล่าให้ฟังว่าดูเหมือนครั้งหนึ่งญาติสินธุนันท์ของเธอเคยใช้
เล่ห์กระเท่ห์ในลักษณะที่อาจเรียกว่าจงใจโกงพ่อของนั้รัมพร นั่นทำให้
ครอบครัวของนางเอกสาวลำบากมาก โชคดีที่นั้รัมพรได้เป็นดารา ที่สำคัญ
คือดัง ทำให้ช่วยกอบกู้สถานการณ์ของที่บ้านได้ ขณะที่ครอบครัวสินธุนันท์
กลับตกต่ำลง และที่พิทยาทราบเรื่องความแค้นนี้ก็เพราะได้ยินเรื่องเล่า
เกี่ยวกับการที่พ่อของนั้รัมพรย้อนมาเยาะเย้ยญาติผู้เป็นคู่กรณี กระนั้น
พิทยาก็ไม่แน่ใจว่ารายละเอียดของเรื่องนี้มาอย่างถูกต้องหรือเปล่า ท่านเลย
ขอไม่บอกว่าญาติคนนี้เป็นใคร

มณฑนากรสาวพอเข้าใจในความเจ็บแค้นของคนที่ไม่โดนโกง แต่
ไม่เข้าใจว่าทำไมนั้รัมพรถึงเอาความแค้นมาลงกับเธอที่ไม่รู้เรื่องราวอะไร

ด้วย ต่อให้ใช้นามสกุลเดียวกันก็ไม่ได้หมายความว่าต้องรับผิดชอบกัน
ยิ่งไปกว่านั้นหลังจากรู้เรื่องนี้ไม่นานจิระประไพก็บังเอิญได้พบกับดาราสาว
เธอไม่ได้อยากยุ่งกับอีกฝ่าย แต่กลายเป็นว่านี่ริ้มพรเข้ามาใกล้เธอเอง

'ขอโทษด้วยนะเรื่องแซม เอาไว้เมื่อแล้วฉันจะคืนให้'

นั่นเป็นประโยคที่เกินความคาดหมายอย่างแท้จริง และมันก็ทำให้
จิระประไพตระหนักว่าที่แท้แล้วนี่ริ้มพรไม่ได้รักศิวนาถเลย อีกฝ่ายก็แค่
มาอยู่กับเขาเพราะเกลียดเธอ แล้วหลังจากนั้นไม่นานดาราสาวก็เรียนจบ
และทิ้งชายหนุ่มไปมีคนใหม่ โดยเพื่อนของเธอก็ตั้งข้อสังเกตว่าคนใหม่นั้น
ร่ำรวยไฮโซกว่าศิวนาถซึ่งถึงจะมีธุรกิจของตัวเองแต่ก็ไม่ได้ใหญ่โต

อันที่จริงจิระประไพไม่ได้เกลียดซังชายหนุ่ม ทว่าก็ไม่ได้เห็นใจ
เช่นกัน เพราะอย่างไรเสียเขาก็เลือกจะคบกับนี่ริ้มพรเอง แต่นึกไม่ถึงว่า
เขาจะกลับมาทักทายเธอในลักษณะนี้ เนื่องจากตอนคบกับนางเอกสาว
เขาก็พยายามเลี่ยงเธออย่างเห็นได้ชัด และตอนที่ทั้งสองเลิกกันถึงเขาจะดู
เจ็บหนักแต่ก็ยังคงหลีกเลี่ยงเธอเหมือนเดิม

ผ่านไปหลายปี พอบังเอิญเจอกันอีกที่เขากลับย้อนมาทักเธอ
เสียอย่างนั้น...เอาเถอะ ไม่ว่าศิวนาถจะขอกลับมาติดต่อเธอด้วย
จุดประสงค์ใด ก็ให้เขาเรียนรู้เองแล้วกันว่าเธอไม่มีทางให้เขาได้มากกว่า
ความเป็นเพื่อนอีกแล้ว

จิระประไพใช้เวลาพูดเล่าประสบการณ์ของตนเองกับตอบคำถาม
จากเด็กๆ ราวครึ่งชั่วโมง หลังจากนั้นก็มีเด็กบางคนที่ยืนคุยกับเธอต่อ
เพื่อถามถึงประเด็นที่สนใจอย่างเป็นส่วนตัว ซึ่งในช่วงหลังนี้เองที่เธอ
สังเกตเห็นเด็กสาวคนหนึ่งยืนเหมยงมองมาจากวงนอก กระทั่งเด็กคนอื่นๆ
ไปกันหมดแล้วและเธอหันไปคุยกับรุ่นน้องที่เป็นคนดูแลบุธของคณะจนเสร็จ
แล้ว เด็กสาวคนนั้นก็ยืนมองมาเช่นเดิม แต่ไม่ยกเดินเข้ามาหา หลังจาก

ซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งเธอก็ตัดสินใจก้าวเข้าไปหาอีกฝ่ายเสียเอง

"สวัสดีค่ะ สนใจอยากเรียนคณะของพี่เหรอ" มณฑนากรสาวถามทั้งรอยยิ้ม ทำเป็นไม่เห็นอาการผงะของเด็กสาวซึ่งดูตกใจตั้งแต่เห็นเธอเดินมาแล้ว

"เอ่อ ค่ะ...ค่ะ" เด็กสาวตอบกลับอย่างเงอะงะ

"พี่ชื่อจ๊ะจ๊ะ" จิระประไพยังคงยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างเป็นมิตรเช่นเดิม "น้องชื่ออะไรเหรอ"

"ป๋มค่ะ"

"เมื่อกี้คนเยอะนะ ตอนนี้นักน้อยลงแล้ว น้องป๋มอยากเข้าไปดูในบูธไหมคะ พี่เดินเป็นเพื่อนได้นะ" หญิงสาวเสนอเสียงอ่อน เธอสังเกตว่าอีกฝ่ายน่าจะเป็นพวกซั่วยัยหรือไม่กี่ขาดความมั่นใจ "หรือถ้าเพิ่งนึกได้ว่าอยากถามอะไรพี่ก็ยินดีตอบนะ"

ปรีชยามองมณฑนากรสาวอย่างตกตะลึง นึกไม่ถึงว่าจะได้รับมิตรไมตรีแบบนี้ ครั้นผ่านไปครู่หนึ่งจึงตระหนักว่ายังไม่ได้ตอบคำถาม ซึ่งมันเสียมารยาทมาก ดังนั้นเธอจึงพูดละล้าละลัก

"ขอบคุณ...ขอบคุณนะคะพี่ คือหนู...ชอบวาดรูป แต่ก็วาดไม่เก่ง"

"จ้ะเราก็เหมือนกันนะสิ พี่ก็ชอบศิลปะมาตั้งแต่เด็กเลย ไม่เก่งหรอก แต่พี่ก็เรียนจนจบได้นะ" จิระประไพส่งยิ้มให้เด็กสาวอีกรอบ "น้องป๋มพอมีเวลาไหมละ พี่แนะนำเรื่องการเตรียมสอบเข้าเรียนได้นะ ไม่ใช่แค่คณะนี้แต่หมายถึงทั่วๆ ไปเลย"

"พี่ใจดีจังค่ะ"

หญิงสาวยิ้มรับคำชม ก่อนจะออกปากชวนอีกรอบ "ตอนนี้บูธกำลังว่างเดินสบาย ไหนๆ ก็มาแล้วน้องป๋มแวะเข้าไปดูหน่อยไหม เผื่อจะได้ไอเดียอะไรดีๆ"

จิระประไพสังเกตเห็นอย่างรวดเร็วว่าปรีชามีความสนใจด้านศิลปะและการออกแบบ แต่ขณะเดียวกันเด็กสาวก็ขลาดเขินและขาดความมั่นใจอย่างยิ่ง โชคดีที่หลังจากผ่านไปพักหนึ่งอีกฝ่ายก็ดูสบายใจขึ้นที่จะใช้เวลากับเธอ ด้วยความที่ไม่แน่ใจว่าเด็กสาวจะกล้าไปคุยกับใครอีกไหม ดังนั้นเธอจึงพยายามบอกเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยและการเรียนเท่าที่ทำได้ ไม่ว่าจะเป็นเอกที่เธอเรียนหรือเอกอื่นที่เธอพอมีข้อมูล โดยหวังว่ามันจะเป็นประโยชน์ต่ออีกฝ่ายเนื่องจากเรื่องการเรียนรู้ในชั้นอุดมศึกษานั้นเกี่ยวพันกับอนาคต และสำหรับบางคนก็ต้องติดแหงกกับการเลือกครั้งนี้ของตัวเองไปตลอดชีวิตทีเดียว

หลังจากจากบุญมณฑนากรสาวก็พาปรีชยาไปนั่งคุยกันที่โต๊ะม้าหินตัวเดิม เธอให้คำแนะนำว่าถ้าอยากเรียนในคณะนี้จะต้องเตรียมตัวอย่างไร ตีววิชาไหนเป็นพิเศษ รวมถึงลองสังเกตซ์รูปเป็นตัวอย่างให้อีกฝ่ายดูด้วย

"พี่จีเก่งจังค่ะ"

"ตอนพี่เข้าเรียนก็ไม่ได้แบบนี้หรอก แต่พอเราฝึกซ้ำๆ มันก็พัฒนาขึ้นค่ะ" จิระประไพบอก "น้องป๋มยังมีเวลาเตรียมตัว พี่แนะนำให้ลองหาครูติวก่อนก็ได้ค่ะ น่าจะพอช่วยให้รู้ว่าเราชอบหรือไม่ชอบ ถ้าไม่ชอบก็จะได้เบนเข็มไปทางอื่น"

ปรีชยามองสาวรุ่นพี่ เธออยากพูดอะไรบางอย่างแต่ก็ลังเล สุดท้ายแล้วก็เพียงพยักหน้ารับเท่านั้น

หญิงสาวยิ้มรับ ไม่ถามแม้จะสงสัย จากนั้นเธอก็ก้มหน้าลงจรดปากกาลงบนกระดาษสมุดโน้ตอีกครั้ง ขีดเขียนลากเส้นอย่างรวดเร็ว แล้วอึดใจถัดมาก็หันสมุดให้อีกฝ่ายดู

"พี่จีวาดการ์ตูนได้ด้วย น่ารักจัง" เด็กสาวพึมพำชื่นชม แม้จะงุนงงอยู่บ้างก็ตาม

"ต้องน่ารักสิ พี่เอน้องป๋มเป็นแบบ" จิระประไพยิ้ม

"เอ๊ะ"

"พี่ชอบवादการ์ตูนแบบเอสดี* ก็จับเอาคนใกล้ตัวมาเป็นแบบนี้แหละ"

ปรีชยาหลุบตามองตัวการ์ตูนบนกระดาน มันมีจุดเด่นของเธอครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นผมหางม้า แก้มยู่ๆ ทรงแว่นที่ใส่ หรือกระทั่งเนื้อตัวที่ค่อนข้างเจ้าเนื้อ ที่ต่างออกไปคือตัวการ์ตูนนั้นน่ารัก ขณะที่เธอไม่ใช่

"หนูไม่น่ารักแบบนี้หรอกค่ะ"

"ถ้าต้นแบบไม่น่ารัก พี่ก็วาดให้มันออกมาน่ารักไม่ได้หรอก พี่วาดตามที่ตาตัวเองเห็น" มณฑนากรสาวบอกเสียงอ่อน ครั้นเห็นว่าอีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมาเธอก็ส่งยิ้มไปให้ ค่อนข้างแน่ใจว่าเด็กสาวตรงหน้าน่าจะมีปัญหาบางอย่าง ไม่น่าจะอาจถูกกลั่นแกล้งในโรงเรียนก็ได้ เลยทำให้ขาดความมั่นใจแบบนี้

"พี่ใจดีจริงๆ ด้วย" ปรีชยาพึมพำ แต่ไม่ทันได้พูดอะไรมากกว่านั้น โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสะพายใบเล็กก็ส่งเสียงร้อง เธอรีบร้อนรูดซิปหยิบมันออกมารับสาย มีเสียงแว่วออกมาจากลำโพง จีระประไพจับใจความไม่ได้ ขณะที่เด็กสาวรับคำเพียงค่ะๆ สองสามครั้งก่อนจะวางสาย "หนูต้องไปแล้วค่ะ"

"จ๊ะ" สาวรุ่นพี่พยักหน้า "แล้วนี่กลับยังงัย"

"คุณน้ามารับค่ะ"

"แล้วนัดกันที่ไหน ให้พี่เดินไปเป็นเพื่อนไหม"

"ไม่เป็นไรค่ะ" ปรีชยาส่ายหน้าพร้อมกับเก็บข้าวของของตนเอง จากนั้นเธอก็ยกมือไหว้สาวรุ่นพี่ "วันนี้ขอบคุณพี่จีมากเลยนะคะ"

"จ๊ะ" จีระประไพยิ้มรับแล้วนั่งมองเงิบๆ ขณะเดียวกันก็สังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายเหลือบมองเธอ ทำท่าคล้ายอยากจะทำอะไรบางอย่าง แต่ก็ไม่พูดเสียที่

* SD ย่อมาจาก Super Deformed แปลว่าทำให้ผิดสัดส่วน ตัวการ์ตูนลักษณะนี้คือมีส่วนหัวที่ค่อนข้างโต ส่วนลำตัวแขนขาจะเล็ก

จนเธอตัดสินใจถามเสียเอง "มีอะไรหรือเปล่า"

"หนู...ขอเบอร์พี่ได้ไหมคะ" เมื่อได้รับการกระตุ้นเด็กสาวก็โผล่ออกไป "หรือโอดีแชตก็ได้ค่ะ"

"เอาไปทั้งสองอย่างเลยแล้วกัน" มัณฑนากรสาวจรดปากกาลงบนกระดาษอีกครั้ง เธอเขียนทั้งเบอร์โทรศัพท์และโอดีแชต จากนั้นก็ดึงกระดาษออกจากสมุดโน้ตแล้วยื่นให้อีกฝ่าย

"กระดาษแผ่นนี้..." ปรีชยามองอีกด้านของกระดาษโน้ต มันคือตัวการ์ตูนที่สาวรุ่นพี่วาดโดยมีต้นแบบคือเธอ

"ก็พี่วาดให้น้องบูมไง ถือว่าเป็นที่ระลึกสำหรับการเจอกันของเราแล้วกันนะ"

"ขอบคุณมากนะคะ" เด็กสาวพูดอย่างซาบซึ้ง เธอมองสาวรุ่นพี่ครู่หนึ่ง ก่อนจะทำท่าหนักขึ้นได้และยกสองมือประนม "งั้นหนูไปก่อนนะคะ แล้วหนูจะติดต่อไป"

"จะ กลับดีจ้ะ นะ ถ้ามีอะไรก็ติดต่อมาได้เลยไม่ต้องเกรงใจ"

ปรีชยาพยักหน้าเร็วๆ แล้วหมุนกายจากไป จิระประไพมองตามจนร่างท้วมของเด็กสาวลับไปจากสายตา จากนั้นก็ก้มลงเก็บเครื่องเขียนของตัวเองกลับเข้ากระเป๋า...พูดตามจริงเธอก็ไม่รู้หรือกว่าอีกฝ่ายโดนกลั่นแกล้งหรือเปล่า แต่มันมีอะไรบางอย่างที่ทำให้เธอเอนเอียงเชื่อข้อสันนิษฐานของตัวเอง ในฐานะที่เคยพบเจออะไรหลายอย่างในช่วงที่ครอบครัวตกต่ำหญิงสาวโชคดียี่ผ่านมันมาได้ด้วยนิสัยส่วนตัวที่ไม่เก็บเรื่องพวกนั้นมาเป็นสาระ แต่ก็ตระหนักดีว่าไม่ใช่ทุกคนจะเป็นแบบเธอ

ไม่ว่าอย่างไร...ถ้าเธอสามารถช่วยเด็กสาวคนหนึ่งค้นหาเส้นทางชีวิตของตัวเองเจอได้ก็คงดี

พัชรหันไปมองหลานสาวที่เพิ่งขึ้นมานั่งรถ พอเห็นว่าปรีชยาดิ่งประตูรถ

ปิดสนิทเรียบร้อยแล้วเขาจึงออกรถ ขณะที่เธอยกมือไหว้เขา

"สวัสดีค่ะคุณน้ำพัชร"

"คาดเข็มขัดด้วย" ชายหนุ่มเตือน พอเห็นเธอทำท่านึกขึ้นได้แล้ว
เอี้ยวไปดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดเขาก็ถาม "หอบเชียว รังมาหรือ"

"นิดนึงค่ะ"

"แล้วในมือถืออะไรอยู่นั่น" ตอนแรกพัชรจะถามเธอว่าวันนี้เป็น
อย่างไรบ้าง แต่พอดีสังเกตเห็นว่าหลานสาวทำทุกอย่างด้วยมือเดียว
ในลักษณะแปลกๆ คล้ายเจ็บมือ แต่สิ่งที่เลบมาจากมือที่ไม่ได้ใช้ดูไม่น่าใช่
ผ้าพันแผลหรือกระทั่งพลาสติกปิดแผล

"อ้อ กระดาษค่ะ...มีพี่ใจดีคนหนึ่งเขาช่วยแนะนำเรื่องการเข้าเรียน
แล้วก็วาดการ์ตูนให้ปู่ด้วย" ปรีชยายกระดาษแผ่นเล็กชิ้นอวดผู้เป็นน้ำ
ดวงตามคหวัดไปมองแวบหนึ่งก่อนจะกลับไปสนใจถนน

"วาดเหมือนปู่ดีนะ"

"คุณน้ารู้เลยหรือคะ" เด็กสาวทำตาโต

"ก็เหมือนออก"

"พี่เขาก็บอกว่าวาดตามปู่เหมือนกัน แต่ปู่ว่าการ์ตูนนี้มันน่ารักกว่าปู่
เยอะเลย" ปรีชยาก้มลงมองตัวการ์ตูน

"มันใจในตัวเองหน่อยสิ ทำไม่ปู่จะไม่น่ารัก" พัชรเอื้อมไปโยกศีรษะ
หลานสาวเบาๆ

เด็กสาวหันไปส่งยิ้มให้หนุ่มหล่อ ก่อนที่เธอจะหยิบมือถือขึ้นมา
เพื่อกดบันทึกเบอร์โทรและแอตไอดีแซตของจิระประไพ

"พี่คนนี้เป็นผู้หญิงใช่ไหม เขาเรียนอยู่ในคณะที่ปู่มอยากเข้าหรือ"
ผู้เป็นน้ำเปรยถามหลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เขารู้ได้ว่าอีกฝ่ายมีความสุข
ซึ่งก็ไม่บ่อยนักที่จะเห็นเธอมีความสุขขนาดนี้

"พี่เขาเรียนจบแล้วค่ะ ตอนนี้ทำงานเป็นอินทิเรีย เขาแนะนำอะไรๆ

ป๋มเยอะเลย"

"ดูใจดีนะ"

"คะ พี่เขาใจดีมาก"

ปรีชยาพยักหน้าหงึกหงัก จากนั้นก็เปิดกระเป๋าสตางค์แล้วเอากระดาษโน้ตแผ่นเล็กสอดเข้าไปเก็บอย่างระมัดระวัง พยายามไม่ให้มันยับไปกว่าที่เป็นอยู่...ความจริงเธออยากเก็บมันให้ดีตั้งแต่แรกแล้ว ทว่าเพราะต้องรีบมาขึ้นรถของพัชรเลยถือมา นั่นทำให้มันมีรอยยับอยู่บ้าง แต่ก็ถือว่าเธอคิดถูกเนื่องจากการไม่เสียเวลาหยุดเก็บมันทำให้มาทันรถของนายชายฉิวเฉียด

พัชรเหลือบมองหลานสาวเป็นระยะ เขาทราบดีว่าอีกฝ่ายมีเพื่อนไม่มาก อีกทั้งไม่ใช่คนที่จะเข้าไปทักทายทำความรู้จักใครด้วย แต่คุยกับคนที่ไม่รู้จักยังเป็นเรื่องยาก กระทั่งการพูดคุยกับพวกพนักงานที่ให้บริการทั่วไปบางที่เธอยังกังวล ดังนั้นเมื่อเห็นว่าเธอมีเพื่อนใหม่แบบนี้เขาก็อดดีใจไม่ได้

เพื่อบางทีปรีชยาจะก้าวผ่านเรื่องที่ฝังใจและกลับมามั่นใจเหมือนที่ควรจะเป็นเสียที

บทที่ 4

สุภาพบุรุษรักเด็ก

จ๊ะจ๊ะประไพพลิกข้อมือคุณาพิกา ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสะพายใบใหญ่เพื่อควานหาโทรศัพท์มือถือ ขณะเดียวกันสองขา ก็ก้าวลงจากบันไดของตึกสำนักงานเพื่อออกไปยังถนนใหญ่ เธอต้องหาแท็กซี่เพื่อเดินทางต่อ

พอหามือถือเจอเธอก็ตั้งมันขึ้นมา ตั้งใจจะใช้แอปพลิเคชันเพื่อเรียกแท็กซี่ แต่ยังไม่ทันกดไอคอนของแอปพลิเคชันที่ต้องการก็มีเสียงเรียกลอยมา

"คุณจ๊ะจ๊ะ กำลังจะไปสถานีรถไฟหรือเปล่า ดิฉันรถผมไปไหม"

จ๊ะจ๊ะประไพเงยหน้าขึ้นตามเสียงเรียกและพบรถคันหรูจอดอยู่ กระฉกถูกลดลงมาครึ่งหนึ่ง และคนที่อยู่บนเบาะคนขับก็ไม่ใช่ใครนอกจากกิตติยุทธ์

"เอ่อ ค่ะ ขอบคุนมากค่ะ แต่..."

"มาเถอะครับ ไม่ต้องเกรงใจหรอก ยังไงก็ไปทางเดียวกันอยู่แล้ว"

ชายหนุ่มไม่ฟังคำปฏิเสธของเธอสักนิด และไม่พูดเปล่าเขายังเอื้อมมาเปิดประตูฝั่งข้างคนขับให้เธอด้วย พอเป็นอย่างนี้แล้วหญิงสาวก็ไม่ว่าจะอย่างไร ได้แต่ก้าวขึ้นรถโดยดี

"เอ่อ ขอบคุนนะคะ" จ๊ะจ๊ะประไพพิมพ์พาลหลังจากวางกระเป๋าสะพายลงบนตัก จากนั้นก็หันไปดึงเข็มขัดนิรภัยคาดให้เรียบร้อย

"เรื่องแค่นี้เองครับ แล้วนี่คุณจีต้องรีบไปทำงานที่อื่นต่อหรือ"

"ค่ะ" หญิงสาวรับคำ

ปกติแล้วเวลามาประชุมโปรเจกต์ของบริษัทกิตติยุทธจะต้องมีทั้งสถาปนิกและมัณฑนากร นั่นก็คือเธอกับวีรากรผู้เป็นทั้งเพื่อนสนิทและมือขวาของอาชวิน ที่ผ่านมาหลังประชุมเสร็จเธอมักจะกลับออฟฟิศพร้อมห่มุมนุ่มพี หรือถ้าเขามีธุระต่อก็จะให้เธอติรรถออกจากตึกไปลงที่สถานีรถไฟฟ้าเป็นอย่างน้อย แต่วันนี้การประชุมค่อนข้างยืดเยื้อ พอออกจากห้องประชุมปุ๊บอีกฝ่ายเลยออกเดินทางต่อบีบ แถมวันนี้จุดหมายปลายทางต่อไปของเขาก็อยู่นอกเมือง ดังนั้นจ๊ะจ๊ะประไพเลยต้องหาทางไปสถานีรถไฟฟ้าเอง ซึ่งอันที่จริงมันก็ไม่ได้เป็นปัญหาหนักหนาสำหรับเธอ

มัณฑนากรสาวพอรู้ว่ากิตติยุทธเป็นพวกใจดีมีน้ำใจ แต่เธอก็ไม่แน่ใจว่าเขาจะชวนเธอขึ้นรถแบบนี้...มันก็ไม่ถึงกับแปลกหรอก เพราะอันที่จริงก็มีลูกค้าที่ใจดีให้เธอติรรถอยู่บ้าง เพียงแต่กิตติยุทธดันเป็นแฟนของนักร้องด้วยนี่สิ

"ผมได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับ Archwin มานาน นี่เป็นงานแรกที่ผมใช้บริการบริษัทของคุณ งานของพวกคุณดีสมคำเล่าลือเลยนะ ผมต้องขอบคุณพวกคุณที่ช่วยประหยัดเวลาและลดภาระยุ่งยากให้ผมได้เยอะ" กิตติยุทธพูดอย่างอารมณ์ดี "ก่อนหน้านี้ผมเคยจ้างบริษัทสถาปนิกที่... อืม จะว่ายังไงดีล่ะ ไม่คลีกกันนะ กว่าจะเสร็จงานต้องหมดยาแก้ปวดเป็นกระปุก"

"ขอบคุณที่ให้โอกาส Archwin เหมือนกันค่ะ" หญิงสาวตอบตามมารยาท ขณะเดียวกันการเลือกใช้คำของอีกฝ่ายก็ทำให้เธออดคิดไม่ได้ว่าเขาใจดีมาก เพราะลูกค้าบางคนก็พูดถึงบริษัทสถาปนิกที่เคยทำงานด้วยแบบไม่ไว้หน้าเลยทีเดียว

"บริษัทคุณรับแต่งานใหญ่ๆ เชิงพาณิชย์หรือเปล่า งานพวกออกแบบบ้าน

ตกแต่งงานหรืออะไรทำนองนี้รับไหม"

"ก็ต้องดูเป็นเคลงๆ ไปละ" จีระประไพแบ่งรับแบ่งสู้ ในใจชักหวาดระแวง

"คงต้องคุยกับคุณวีหรือคุณวินซะใหม่ เตียวประชุมครั้งหน้าผมจะลองถามคุณวีดู"

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ จากนั้นความกังวลก็เพิ่มพูนอย่างรวดเร็ว เพราะเมื่อนึกถึงเคสพัชรแล้วก็เป็นไปได้ว่าอาชวินอาจยอมรับงานของกิตติยุทธ แต่ตอนนี้นางเรกก็เต็มมือแล้ว มันคงไม่มาลงที่เราหรอกมั้ง จีระประไพคะเน และมันก็ทำให้เธอสบายใจขึ้นนิดหน่อย

เธอไม่รังเกียจถ้าจะต้องแต่งงานให้กิตติยุทธ เพียงแต่ลืมไม่ได้เลยว่าแฟนของเขาคือใคร ต่อให้เดาว่าบ้านที่เขาพูดถึงไม่น่าจะใช้เรือนหอในเมื่อเขาเพิ่งคบกับดาราสาวไม่นาน ทว่าถ้าอีกฝ่ายยื่นมือมาเกี่ยวข้องละก็... มันต้องดูไม่จืดแ่อนตอนนี้ริมพรเจอหน้าเธอ

ชายหนุ่มเบือนหน้ามาตอกรถติดไฟแดง เขาทำท่าจะพูดอะไรบางอย่างแต่โทรศัพท์ของเขาก็ส่งเสียงร้องเตือนว่ามีสายเรียกเข้า พร้อมกับที่หน้าจอตรงคอนโซลเปลี่ยนภาพให้ข้อมูลว่า 'Baby' โทรมา เขาเลยหยิบหูฟังบลูทูธมาใส่แล้วกดบนจอของรถเพื่อรับสาย

"ว่าไงครับบี"

คำว่า 'บี' น่าจะย่อมาจากเบบี๋ซึ่งพวกคู่รักมักใช้เรียกแทนตัวกัน มันก็น่ารักดี แต่ประเด็นก็คือปลายสายต้องเป็นนี้ริมพรแน่ๆ และมันก็ย้ำเตือนให้จีระประไพตระหนักว่าเวลานี้วงโคจรของเธอกับอีกฝ่ายกลับมาเฉียดใกล้กันอีกครั้งแล้ว ซึ่งก็ได้แต่หวังว่ามันจะไม่ถึงขั้นพาดผ่านกัน เธอไม่ได้คิดผูกใจเจ็บนี้ริมพร กลัวใจอีกฝ่ายนั้นแหละ ยิ่งตอนนี้ดาราสาวเป็นแฟนของลูกค้า... เธอไม่ยากให้งานมีปัญหา

มณฑนากรสาวนั่งมองนู่นมองนี่นอกรถ ทำหุทวนลม ไม่ฟังบทสนทนาของกิตติยุทธกับคนรัก จนกระทั่งสังเกตเห็นถึงสถานีรถไฟ

จึงหันไปหาชายหนุ่ม เขาทำท่าว่าคุยโทรศัพท์เพลิน เธอจะส่งเสียงเรียก ก็เห็นว่าอาจไม่เหมาะในเมื่อเขาคุยกับแฟนอยู่ หลังจากหันรีหันขวาง อยู่ชั่วขณะจึงตัดสินใจสะกิดแขนเขาเบาๆ พออีกฝ่ายหันมาเธอก็ชี้ไปที่ สถานีรถไฟฯ เขาเลยทำท่าหนักขึ้นได้

ชายหนุ่มหมุนพวงมาลัยเปลี่ยนเลน ส่วนจิระประไพก็ปลดเข็มขัดนิรภัย แล้วหยิบข้าวของ พอรถจอดเทียบบาทวิถีก็โกล้งบันไดทางขึ้นสถานีรถไฟฯ เธอก็หันไปยกมือไหว้ขอบคุณเจ้าของรถ ซึ่งเขาก็ส่งยิ้มมาให้

"แล้วเจอกันครับ"

คนเป็นมันทนการผละไปนิดหนึ่ง นึกไม่ถึงว่าเขาจะพูดออกมา แต่ สุดท้ายในเมื่อทำอะไรไม่ได้เธอก็ส่งยิ้มให้เขาแล้วรีบลงจากรถ

"เฮ้อ" หญิงสาวถึงกับถอนหายใจออกมาดังๆ ขณะมองรถคันหรู เคลื่อนตัวห่างออกไป จากนั้นเธอก็หมุนกายเดินขึ้นบันไดไปสู่สถานีรถไฟฯ

ความจริงจิระประไพไม่ได้กำลังจะกลับออฟฟิศเหมือนทุกครั้ง ทว่า เธอกำลังจะไปตักสำนักงานของภักดีโกคิน หลังจากคุยแต่กับบังอรคนเดียว มาพักหนึ่ง ในที่สุดเธอก็สามารถขอนัดเจอเจ้าของบ้านได้สำเร็จ...ก็ได้แต่หวังว่าพัชรจะชอบงานที่เอาไปเสนอ เธอจะได้พ้นไปจากคนกลุ่มนี้เสียที

"ถ้ายังงั้นรบกวนคุณจิระสักครู่ละคะ"

"คะ" จิระประไพส่งยิ้มให้สตรีวัยกลางคน จากนั้นก็เฝ้ามองอีกฝ่าย ถือแถมเอกสารเดินห่างออกไป

บังอรเป็นเลขานุการของพัชร เนื่องจากเขาบอกให้ติดต่อเรื่องบ้าน ผ่านเลขานี้ มณฑนาการสาวก็ทำตามนั้น ก่อนหน้านั้นเธอติดต่อบังอรเรื่องการทำบัญชีเฟอร์นิเจอร์ในบ้าน ตอนแรกยังคิดว่าอาจต้องเข้าไปจัดการเอง แต่อีกฝ่ายบอกว่าพวกภักดีโกคินทำบัญชีทรัพย์สินกันเป็นปกติ ดังนั้น บังอรจึงบอกว่าจะส่งคนไปจัดการทำบัญชีเฟอร์นิเจอร์ที่บ้านของเจ้านายให้

และเพียงสองวันให้หลังบัญชีที่ว่าก็ถูกส่งมาถึงมือเธอที่ Archwin

บัญชีนั้นสมบูรณ์มาก เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นถูกถ่ายภาพไว้อย่างละเอียดลออ และมีการทำรหัสเอาไว้อย่างเป็นระบบ อาชวินติดต่อบริษัทข้างนอกมา ประเมินราคาเฟอร์นิเจอร์เพื่อจะได้ไม่มีปัญหาเรื่องความโปร่งใส และเขาก็บอกให้ทีมภัณฑนากรลองเลือกเฟอร์นิเจอร์พวกนี้ไว้ก่อนเลย เพราะมันอาจจะสามารถเอาไปใช้ในงานอื่นๆ ที่ทำอยู่ได้ เนื่องจากเฟอร์นิเจอร์ในบ้านพัชรทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดน่าจะมีสภาพดีเทียบเท่าของใหม่ที่เดียว

ส่วนวันนี้จะประโพงเอาตัวอย่างงานออกแบบแรกมาให้พัชรดู และเธอก็จะใช้คอมเมนต์ของเขาในวันนี้เป็นจุดตั้งต้นในการทำงานต่อ เพราะถึงจะเก็บข้อมูลจากตอนเจอกันครั้งแรกไว้พอสมควร แต่เธอก็ไม่แน่ใจเกี่ยวกับความต้องการของเขา ในเมื่อสิ่งที่เขาพูดมามันค่อนข้างกว้าง

ตอนนี้ชายหนุ่มประชุมอยู่ ภัณฑนากรสาวเลยมาเคลียร์เรื่องเฟอร์นิเจอร์กับเลขาย ของเขา ตั้งแต่เรื่องการย้ายเฟอร์นิเจอร์ออกจากบ้านเพื่อเคลียร์พื้นที่สำหรับการตกแต่งใหม่ ไปจนถึงขั้นตอนการซื้อขายลงบัญชีต่างๆ เพื่อให้ทุกอย่างราบรื่น และทางฝั่งของพัชรก็จะสามารถตรวจสอบติดตามได้ง่าย... นี่ไม่ใช่งานปกติของเธอ ยังดีที่อาชวินช่วยดูแลวางแผนให้ทั้งหมด ส่วนเธอก็มีหน้าที่เอามาถ่ายทอดประสานงานเท่านั้น นี่ถือว่าเป็นบริการพิเศษสุดๆ ที่เดียว ซึ่งถ้าไม่ใช่ลูกค้าระดับวีไอพีแบบนี้อาชวินก็คงไม่ทำให้

แต่กระทั่งเลขาย ของพัชรก็ยังยุ่ง... จิระประไพเอนหลังพิงพนักโซฟา ขณะเดียวกันก็นึกถึงอีกงานที่ยังค้างอยู่ ตอนแรกเธอก็คิดว่าถ้าเสร็จธุระที่นี้เร็วก็สามารถกลับไปเคลียร์งานที่ออฟฟิศได้ แต่ถ้าไม่เป็นตามที่คิดก็ต้องไปเร่งงานพรุ่งนี้ ซึ่งเธอไม่ชอบเลย หญิงสาวรู้ตัวว่าไม่ใช่พวกที่ทำงานเร่งได้ดีเท่าไร

"ลื"

เจ้าของชื่อหันตามเสียงเรียก ก่อนจะทำตาโตเมื่อเห็นกานต์ สถาปนิกรุ่นพี่ผู้ซึ่งติดต่องานรีโนเวตบ้านพัชรให้ Archwin นั่นเอง

"พี่กานต์ สวัสดิ์ค่ะ" สาวรุ่นน้องยกมือไหว้แล้วลุกขึ้นยืนทันที ขณะเดียวกันสายตาก็ย้ายไปหาเด็กน้อยที่อีกฝ่ายอุ้มอยู่ "ปกติพี่กานต์ พากี้ก็มาบริษัทด้วยหรือคะ"

"ไม่หรอก พอวันนี้พากี้ก็ออกมาทำพาสปอร์ต เสร็จแล้วเลยแวะมาที่นี่" กานต์บอก "เมื่อกี้พี่เจอคุณบังอร เขาบอกว่ามีคนจาก Archwin มา พี่เลยเดินมาดู...วันนี้จ้มาเรื่องตกแต่งบ้านคุณพัชรหรือเปล่า"

"ใช่ค่ะ"

"รออีกพักเดียวคุณพัชรก็จะประชุมเสร็จแล้วละ เขาประชุมกับคุณนี่แหละ" สถาปนิกสาวเอ่ยถึงสามีของตนเอง จากนั้นก็หัวเราะเมื่อเห็นรุ่นน้องทำหน้าทำตาตลกๆ เล่นกับลูกสาวของเธอ

"ไม่ได้เจอแป๊บเดียว ก็ไต่เร็วมากเลยพี่กานต์ นี่พวกที่ออฟฟิศต้องอิจฉาเจ๊แน่ๆ ที่ได้มาเจอหลาน" จิระประไพหันกลับไปยิ้มกับรุ่นพี่

ถึงเธอจะไม่ทันได้ทำงานกับกานต์ แต่ด้วยความที่อีกฝ่ายแฉะเวียนกลับไปบริษัทบ่อย กระทั่งช่วงที่ท้องอยู่ก็ยังเคยแวะหาของกินอร่อยๆ ไปฝาก ดังนั้นพวกเธอทั้งสองจึงสนิทสนมคุ้นเคยกันดี ครั้งล่าสุดที่ได้เจอกันก็คือตอนที่กานต์คลอด พนักงานของ Archwin เกือบทั้งหมดยกพลไปเยี่ยมและรับขวัญหลานที่โรงพยาบาล ทว่าหลังจากนั้นก็ไม่ได้เจอกันอีกเลย เพราะอีกฝ่ายมีลูกเล็กจึงไม่ได้แวะเข้าไปที่บริษัทเหมือนก่อนหน้านี้ แต่เธอก็ยังได้เห็นภาพเด็กหญิงที่ผู้เป็นแม่ถ่ายส่งมาให้พวกเพื่อนๆ ดูบ้าง

"ถ่ายรูปอวดเลยๆ" กานต์ยออย่างอารมณ์ดี

จิระประไพหยิบมือถืออย่างว่าง่าย สองสาวถ่ายรูปเด็กกันกันอย่างสนุกสนาน จนผ่านไปพักหนึ่งกานต์ก็ออกมาฝากลูกสาวไว้กับรุ่นน้อง เพราะตอนนี้ปล่อยให้พี่เลี้ยงไปพัก แล้วตัวเธอก็จะไปเข้าห้องน้ำ

เด็กหญิงธีรกานต์กำลังอารมณ์ดี มณฑนากรสาวจึงรับฝากเด็กน้อยอย่างไม่กังวล เธออุ้มเด็กเดินวนแถวโซฟาและเล่นกับหนูน้อยไปด้วย

ไม่ทันสังเกตว่ามีใครอีกคนมาหยุดยืนมอง จวบจนเธอหันไปเจอหน้าอีกฝ่ายเข้าเลยชะงักไปนิดหนึ่ง

"นี่นายหนูก็ใช้ไหม" พัชรออกปากถาม

"ค่ะ"

"แล้วทำไมนายหนูมาอยู่กับคุณได้" ชายหนุ่มสืบท่าเข้าไปหาสาวหน้าหวาน

ถึงเด็กหญิงจะเป็นหลานของเขาเอง แต่ก็ใช่ว่าจะได้เจอบ่อย เด็กหญิงยังเล็กและไม่ค่อยถูกพาออกมานอกบ้านเท่าไร ถ้าจะเจอก็ต้องไปหาที่บ้านของธีรดนัย ซึ่งเขาก็ไม่ใช่พวกที่จะไปเยี่ยมบ้านญาติบ่อยๆ เสียด้วยที่สำคัญคือเขาไม่อยากรบกวนกานต์ซึ่งเป็นแม่ลูกอ่อน ลำพังเลี้ยงเด็กก็น่าจะเหนื่อยมากแล้ว ต่อให้มีผู้ช่วยก็ตาม เธอไม่ควรต้องสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงกับการรับแขก

"พี่กานต์ไปเข้าห้องน้ำค่ะ" จิระประไพตอบแบบเกร็งๆ

"ก็... แก้มยุ้ยเชียว... จำาได้ไหมคะ" พัชรพิมพ์ด้วยความมั่นใจเขี่ยนิกอยากบิบบี้แก้มยุ้ยๆ ของเด็กน้อย แต่เขาก็กังมือไว้เพราะยังไม่ได้ล้างมือ

จิระประไพมองชายหนุ่มเล่นกับหลานแบบอึ้งๆ นึกไม่ถึงว่าจะได้เห็นมุมนี้ของเขา ตอนนี้นั่นคนตรงหน้าดูอ่อนโยน ไม่มีเค้า 'เจ้าชายแวมไพร์' ลักนิต... อันที่จริงเธอไม่คิดว่าเขาจะชอบเด็กด้วยซ้ำ ต่อให้เป็นหลานของเขาเองก็ตาม

"ที่โต๊ะคุณบังอรมีเจลล้างมือค่ะ" หญิงสาวบอก พอจะเดาความคิดของเขาได้เพราะสังเกตเห็นว่าเขายังมือ ซึ่งนี่ก็เป็นอีกเรื่องที่น่าทึ่งเนื่องจากเท่าที่เคยเจอคนทั่วไปที่ไม่เคยมีลูกจะไม่ค่อยระวังเท่าไร

ชายหนุ่มหันไปมอง จากนั้นเขาก็เดินไปกดเจลล้างมือ ก่อนจะย้อนกลับมาบิบบี้แก้มยุ้ยๆ ของหลานสาวอย่างรักใคร่ ขณะที่คนซึ่งอุ้มเด็กอยู่ยังคงมองเขาด้วยสายตาพิศวงต่อไป

มีเสียงฝีเท้าลอยมา สองหนุ่มสาวหันไปมองพร้อมกันแล้วก็พบว่า

เป็นพ่อแม่ของเด็กน้อยที่เดินเคียงข้างกันมา

"ขอบคุณนะจ้ะ ก็ก็ไม่อแงซะใหม่" กานต์ถามพร้อมกับเอื้อมมารับเด็กหญิงกลับไป

"ไม่เลยคะ อารมณ์ดีมาก" จิระประไพตอบแล้วหันไปยกมือไหว้ธีรदनัยอีกฝ่ายยกมือรับไหว้และทำท้าวาจตจำเธอได้ แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไรและหันไปสนใจลูกสาวตัวน้อยที่ส่งเสียงอ้อแอ้อย่างรวดเร็ว

"เดี๋ยวค่อยอุ้มจ้ะ คุณพ่อมือเปื้อน"

ธีรदनัยนั้นเป็นที่เลื่องลือเรื่องความดูและความโหด แถมมาดปกติของเขาก็สมกับเป็นนักธุรกิจใหญ่ ทว่าผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเธอไม่มีแววความดูโหดและไม่มีมาดที่ว้าวเลยสักนิด...พอผู้ชายตัวโตๆ ทำนารักกับเด็กแล้วมันก็ชวนให้เอ็นดูอย่างช่วยไม่ได้

"ที่โต๊ะคุณบังอรมีเจลล้างมือ" พัชรบอกญาติเหมือนที่จิระประไพบอกเขา พอได้ยินอย่างนั้นธีรदनัยเลยหันไปมองแล้วเดินไปดู

"อุ้มใหม่คะ" กานต์ถามญาติสาวมืออย่างเป็นมิตร เมื่อครู่ตอนเดินมาเธอสังเกตเห็นเขากำลังเล่นกับเด็กหญิงอยู่

"ไม่เป็นไรครับ" ชายหนุ่มปฏิเสธ ดวงตายังจับจ้องมองเด็กน้อยที่ยกไปยกมือไปทางที่ผู้เป็นพ่อเดินไป "ได้ยินว่าก็ก๊ี้ตติตพ่อ ทำทางจะติดจริงๆ"

"ติดค่ะ ลูกติดพ่อ พ่อก็ติดลูก" กานต์หัวเราะ

"อ้าว อยู่กันพร้อมทั้งคุณธีรคุณพัชรเลย เชิญหน่อยคะ" บังอรที่เพิ่งเดินกลับมาที่โต๊ะทำงานของตนเองทำหน้าที่หน้าแปลกใจนิดหนึ่งก่อนจะออกปากพอพัชรได้ยินอย่างนั้นเลยหมุนกายไปสมทบกับญาติผู้พี่

"โอ้จ้ะ รอคุนพ่อบ้างนึงนะคะ" ผู้เป็นแม่ปลอบลูกน้อยเมื่อสังเกตว่าเด็กหญิงทำท่าจะอแง ซึ่งก็ไม่ว่าเกี่ยวกับการที่ธีรदनัยเดินห่างไปเหมือนไม่สนใจหรือเปล่า จากนั้นกานต์ก็หันมายิ้มกับสาวรุ่นน้องแล้วเปิดประเด็นชวนคุย "หนูมจ๋ บ้านนี้เขารักเด็กกันมากเลยแหละ"

"ทุกคนเลยหรอคะ" จิระประไพเลิกคิ้ว

"เท่าที่พี่เจอก็ทุกคนนะ โดยเฉพาะลูกหลานของตัวเองเนี่ย... น้าบุษ คุณน้าคุณธีเขายังบอกว่าสงสัยมันอยู่ในดีเอ็นเอ บางคนดูนิ่งๆ โหดๆ ลองปล่อยอยู่กับเด็กสิ ยิ่งเด็กเล็กนะ แทบเป็นคนละคน"

มันทนการสาวฟังแล้วอดยิ้มไม่ได้ เพราะเท่าที่เห็นเมื่อครู่ก็พอจะทำให้เธอเชื่ออยู่เหมือนกัน

ขณะเดียวกันธีรตนย์ก็คุยงานกับพัชรอยู่ตรงหน้าโต๊ะทำงานของบังอร เขาใช้เวลาครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าส่งสัญญาณเรียกภรรยา

"กลับห้องผมกัน"

"พี่ไปก่อนนะจ้ะ ถ้ามีอะไรก็ติดต่อพี่ได้ตลอดเลยนะ" กานต์หันไปล่ำลาลู่น้อง

"ขอบคุณค่ะ" จิระประไพยกมือไหว้อีกฝ่าย เข้าใจว่าประโยคหลังน่าจะหมายถึงเรื่องงานรีโนเวตบ้านของพัชร

สาวหน้าหวานยืนมองคู่สามีภรรยาอุ้มลูกจากไป และนั่นก็ทำให้เธอได้เห็นว่าพัชรมองไปในทางเดียวกัน แล้วเธอก็นึกถึงการเล่นกับหลานของเขาขึ้นมา เมื่อบวกกับเรื่องที่กานต์บอกว่าหนุ่มๆ บ้านมักดีโคโนรักเด็กเธอก็อดสงสัยไม่ได้ว่าเขากำลังคิดเรื่องการสร้างครอบครัวของตัวเองหรือเปล่า ซึ่งถ้าคิดมันก็ต้องพ่วงกลับไปถึงอดีตคนรักที่ทิ้งไปทั้งที่วางแผนจะแต่งงานกันแล้วด้วยซ้ำ คิดแล้วก็น่าเห็นใจอยู่

พอธีรตนย์กับกานต์กลับไปจากสายตาแล้ว ชายหนุ่มก็หันไปพูดอะไรบางอย่างกับบังอร จากนั้นเขาก็ก้าวยาวๆ ตรงมาหาจิระประไพ

"ผมยังไม่ได้กินมือเที่ยงเลย เตี่ยวคุณเอางานให้ผมดูที่โต๊ะอาหารแล้วกัน เสร็จแล้วค่อยกลับขึ้นมาคุยกับคุณบังอรต่อ"

"ได้ค่ะ" หญิงสาวพยักหน้ารับ จากนั้นก็หมุนกายไปหยิบข้าวของ... ก่อนหน้านี้อีกมีกิตติยุทธ์เป็นสารดี ตอนนี้จะได้นั่งร่วมโต๊ะกับพัชรอีก นี่ยัง

‘ไม่ต้องนับถึงคิวนาถที่อยู่ดีๆ ก็กลับมาทักเธอ

อยู่ดีๆ ก็เหมือนเราจะดวงสมพงศ์กับเหล่าผู้ชายของนั้ริมพรขึ้นมา
เสียอย่างนั้นเลยแฮะ หวังว่าจะไม่มีเรื่องยุ่งแล้วกัน

ร้านอาหารที่พัชรมากินข้าวนี้อยู่น้อยที่ชั้นล๊อบบี้มันเอง มันเป็นร้านที่เน้น
ขายอาหารจานเดียว เนื่องจากพื้นที่ช่วงเวลากินมื้อเที่ยงของคนทั่วไปแล้ว
ดังนั้นภายในร้านจึงมีลูกค้าแค่ไม่กี่โต๊ะ บรรยากาศปลอดโปร่งสามารถนั่งคุยงาน
ได้สบาย

"สั่งตามสบายเลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ"

"ขอบคุณค่ะ" มัณฑนากรสาวตอบพร้อมกับพลิกเมนูไปดูรายการ
เครื่องดื่ม

ชายหนุ่มสั่งอาหารอย่างรวดเร็ว เห็นได้ชัดว่าเขามีเมนูอาหาร
ที่ชอบกินในใจแล้ว ดังนั้นจึงระประไประใจเลือกเครื่องดื่มที่คุ้นเคย แล้วก็
ปัดความคิดที่จะสั่งของกินเล่นทิ้งไปเพราะปกติเธอไม่ใช่คนเลือกเมนูอาหารเร็ว
และเธอก็คิดว่าไม่ควรปล่อยให้เขานั่งรอ ทว่ายังไม่ทันสั่งเมนูอาหารคืนให้
บริการ กระเพาะเจ้ากรรมของเธอก็ส่งเสียงร้องดังลั่น อย่างว่าแต่เธอชะงัก
กระทั่งบริการยังมองมา ส่วนพัชรนั้นเธอไม่กล้าแม้แต่จะหลบไปมอง ที่แน่ๆ
สองแก้มของเธอร้อนผ่าวด้วยความอับอายทีเดียว

"คุณกินอะไรเป็นเพื่อนผมหน่อยสิ ร้านนี้อร่อยหลายอย่างนะ" พัชร
เปรยเสียงเรียบเรื่อยขณะพลิกเมนูต่อแม้จะสั่งอาหารไปแล้ว "อยากให้ผม
แนะนำไหม"

"ค่ะ" เธอพิมพ์ ดวงตากลมโตหลังแว่นหลุมมองกระตารองจาน
ที่พิมพ์โฆษณาโปรโมชันในช่วงนี้ของร้านอาหารเพราะไม่รู้จะเอาสายตา
ไปไว้ที่ไหน

เนื่องจากการประชุมช่วงเช้ายืดเยื้อหญิงสาวเลยไม่มีเวลากินมื้อเที่ยง

ก่อนมาที่ตึกนี้ หลังลงจากรถไฟฟ้าแล้วเธอเลยแวะร้านสะดวกซื้อ ซื้อ ซาลาเปาลูกหนึ่งมากินแทนข้าวเที่ยง แนนอนว่ามันไม่อยู่ท้องเท่ากับกินข้าวจริงๆ แต่เธอก็คิดว่าดีกว่าไม่ได้กินอะไร และปกติถ้าได้กินอะไรไปบ้าง กระเพาะของเธอก็จะไม่แสดงอาการประท้วงหนักแบบนี้ด้วย

"สแต็กที่นั่นใช้ได้ สปาเกตต์ครีมบูกี้ดี แล้วก็มีส่วนเดียวหลุด หรือถ้าอยากกินข้าวก็เมนูข้าวแกงกะหรี่หมูทอดที่ผมสั่งไป ผมกินบ่อย"

"เอาข้าวแกงกะหรี่ก็ได้ค่ะ"

"งั้นเอาข้าวแกงกะหรี่สองจาน แล้วก็เอาพิซซ่าไปบาร์บีคิวมาด้วย" ชายหนุ่มหันไปบอกบริกรพร้อมกับส่งเมนูอาหารคืน และเมื่ออีกฝ่ายผลไปแล้ว เขาก็เบนความสนใจกลับมาหาเธอ "เราคุยงานกันเลยดีไหม เผื่อคุยเสร็จเร็วจะได้กินข้าวกันสบายๆ"

"ค่ะ" จิระประไพรับคำแล้วรีบหันไปเปิดกระเป๋าสตางค์วางอยู่บนเก้าอี้ตัวข้างๆ อย่างรวดเร็ว ไอร้อนตรงแก้มจางลงไปบ้างแล้ว ขณะที่ความตระหนักรู้ค่อยๆ หลั่งไหลเข้ามา

เมื่อครูชายหนุ่มชวนเธอกินข้าวเป็นเพื่อน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาได้ยื่นเสียงทอกร้องของเธอหรือเปล่า ทว่าเขาก็ทำประหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น หน้าที่ช่วยแก้สถานการณ์ไม่ให้เธอต้องอับอายได้ดียิ่ง

กานต์บอกว่าพัชรใจดีกับคนที่อยากดีด้วย ซึ่งเธอก็ไม่นึกเลยว่าตนเองจะอยู่ในกลุ่มที่ว่าด้วย นอกจากนี้เขายังสุภาพและฉลาดมากด้วย... พุดตามจริง ต่อให้มีสองสมองเธอก็ไม่คิดว่าตนเองจะสามารถคิดหาทางแก้ไขสถานการณ์ได้ดีเท่าที่เขาทำเมื่อครู ทว่าเธอก็ยังไม่อยากเข้าใจเขามากเกินไปอยู่ดี

ใบหน้าหล่อเหลาเรียบนิ่ง มั่นทนการสวสตาบกับชายหนุ่มชนิดหนึ่ง ก่อนหน้าจะเปิดหน้าจอแท็บเล็ตให้เขาดูภาพตัวอย่างงานออกแบบ

"จีเลือกลองทำห้องรับแขกก่อนเพราะคิดว่ามันเป็นจุดศูนย์กลาง

ของบ้าน การออกแบบส่วนอื่นๆ ของบ้านหลังจากนี้จะใช้ห้องรับแขกเป็นเรเฟอเรนซ์ค่ะ" จิระประไพอธิบายขณะวางแท็บเล็ตลงตรงกลางโต๊ะ "ลองทำมาสแอมแบบค่ะ ยังไงคุณลองดูก่อนนะคะ"

พัชรยกแท็บเล็ตขึ้นไปดู นี๊ยาวบัดเลี่ยนดูภาพสามมิติทั้งสามภาพที่เธอพูดถึง และเขาก็สังเกตเห็นอย่างรวดเร็วว่าแม้แต่ภาพที่เขาดูจะมีสไตล์การออกแบบที่แตกต่างกัน ทว่ามันก็มีจุดร่วมอย่างหนึ่งคือ มู้ดอบอุ่นนุ่มนวลกว่าการตกแต่งเดิมที่เขาบอกเธอว่าเหมือนโซว์รูม ไม่ว่าจากโทนสีหรือองค์ประกอบภายในห้อง ที่สำคัญคือมันแตกต่างจากห้องรับแขกเดิมจนถ้าไม่บอกก็ไม่รู้เลยว่าเป็นพื้นที่เดียวกัน ซึ่งนั่นทำให้เขาพอใจอย่างยิ่ง

ถือว่าเธอทำงานใช้ได้...

"แบบแรกดูหนักและคอนเซ็ปต์เวทไป ส่วนแบบที่สองก็เหมือนรีสอร์ตไปหน่อย...แบบที่สามกำลังดี"

"ค่ะ" หญิงสาวพยักหน้ารับ มันเป็นงานแบบร่วมสมัยที่เธอใส่ความเป็นสเปนลงไปด้วย และที่สำคัญคือเน้นใช้โทนสีที่สว่างขึ้น บวกกับงานไม้ ซึ่งต่างกับการตกแต่งเดิมที่ใช้โลหะแบบสมัยใหม่ "แล้วมีตรงไหนที่คุณอยากให้ปรับไหมคะ โทนสี เฟอร์นิเจอร์..."

"คุณก็ใช้โทนสีฟ้าที่ผมชอบแล้ว ส่วนเฟอร์นิเจอร์...เอาเป็นว่าขอให้มันใช้งานได้จริง ไม่ใช่แค่สวย อย่างโซฟาก็ขอให้นั่งสบายอะไรทำนองนั้น" ดวงตาคมหลบลมมองภาพบนหน้าจออีกครั้ง

"ค่ะ" จิระประไพรับคำหนักแน่น นั่นเป็นหลักที่เธอยึดถือเสมอในยามทำงานตกแต่งภายใน โดยเฉพาะเมื่อเป็นบ้านที่พักอาศัยด้วย "ถัดจากนี้ มีภาพจากงานตกแต่งเก่าๆ ด้วย ถ้ายังไรคุณจะเปิดดูไหมคะ เพื่อจะเจออะไรที่ชอบ"

"อืม" ชายหนุ่มส่งเสียงรับในลำคอ ขณะเดียวกันก็กวัดสายตาไปมอง

งานพิชิตข้าที่บริกรนำมาวางเสิร์ฟ จากนั้นเขาก็พยักพยับ "คุณกินเลย
เดี๋ยวผมเปิดดูเอง"

มันทนการสาวพื้มพำรับเบาๆ จากนั้นก็หยิบช้อนส้อมโดยดี ไม่คิดจะ
ลีลาใดๆ เพราะอย่างไรเขาก็ต้องรู้อยู่แล้วว่าตอนนี้เธอหิวจัด...ถ้านับจาก
วันแรกที่เจอกันจนถึงตอนนี้ก็ต้องบอกว่าพัชรไม่ใช่ลูกค้าเรื่องมากเลย
อันที่จริงออกจะ 'น้อย' เกินไปด้วยซ้ำ ขอแค่งานสวยถูกใจและไม่ซ้ำเติม
ก็พอ ดูทรงแล้วถ้าจะปิดจ๊อบให้เร็วก็คงพอได้ แต่สุดท้ายเธอก็ทำไม่ลง
ไม่ว่าอย่างไรเธอก็อยากให้งานออกมาดี และให้ลูกค้าได้มีบ้านที่เขาสามารถ
ใช้ชีวิตด้วยความพึงพอใจสูงสุด

หวังว่ามันจะไม่เป็นการหาเรื่องใส่ตัวแล้วกัน

บทที่ 5

น้ำชายกับหลานสาว

จิระประไพจะรักไปนิดหนึ่งเมื่อเดินเข้าไปในบ้านหลังงามแล้วพบกับความว่างเปล่า เฟอร์นิเจอร์ถูกขนย้ายออกไปเกือบทั้งหมดแล้ว แม้อันที่จริงเธอจะทราบตั้งแต่แรกว่าตอนนี้เฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ถูกขนไปเก็บในโกดังระหว่างอยู่ในขั้นตอนตามหาเจ้าของใหม่ ส่วนที่เหลืออยู่ในบ้านไม่กี่ชิ้นคือพวกที่มีเจ้าของใหม่แล้วแต่ยังไม่ถูกขนไป เมื่อครู่ตอนเจอถุงทอมกับป้าตุ๊กทั้งสองก็บ่นให้ฟังว่าบริษัทขนย้ายนัดว่าจะมาเมื่อเที่ยง ทว่าจนบ่ายแก่ๆยังไม่โผล่มา ไม่รู้สุดท้ายวันนี้จะมาไหม

หญิงสาวกวาดตามองไปรอบห้องรับแขกกว้าง จากนั้นก็เลือกนั่งลงบนพื้นตรงกลางห้อง การทำงานเป็นมัณฑนากรทำให้เธอได้พบเจอคนหลากหลาย บางคนในจำนวนนั้นพยายามทุกทางที่จะเก็บภาพอันงดงามในใจตนเอาไว้ ขณะที่บางคนอย่างเช่นพัชร์ก็ทำทุกอย่างเพื่อลบภาพเก่าทิ้งให้ราบคาบ

มันก็น่าแปลกดี...

จิระประไพปล่อยทั้งอารมณ์และความคิดให้ล่องลอย วันนี้เธอเหนื่อยมาก เมื่อเช้าเธอไม่ได้เข้าออฟฟิศแต่ตรงดิ่งจากบ้านไปประชุมเลย มันเป็นการประชุมที่หนักหนาหนักหน่วงเอาเรื่อง เพราะเป็นโปรเจกต์ห้างสรรพสินค้า

ระดับนานาชาติ ตัวแทนผู้บริหารจากบางบริษัทถึงขั้นบินตรงมาจากสิงคโปร์แบบเช้าเย็นกลับเพื่อร่วมประชุมนัดนี้โดยเฉพาะด้วยซ้ำ งานนี้เป็นงานใหญ่อาชนกับวีรารถึงกับเข้าร่วมการประชุมนี้ด้วยกันทั้งที่ปกติจะแยกกันทำงาน ตัวเธอนั้นถูกเลือกมาร่วมโปรเจกต์นี้ส่วนหนึ่งเพราะความสามารถทางภาษาจากการที่เธอเรียนโรงเรียนอินเตอร์มาตั้งแต่เด็ก

เนื่องจากมีผู้เกี่ยวข้องจำนวนมาก การตกลงรายละเอียดในเรื่องต่างๆ จึงค่อนข้างยุ่งยากซับซ้อน ถึงจะเริ่มประชุมตั้งแต่เช้า ทว่ามันก็ลากยาวมาจนบ่ายแก่ๆ พอออกจากห้องประชุมแล้วเธอก็แยกตัวจากเจ้านายมายังบ้านของพัชร แม้เมื่อครั้งก่อนที่มาบ้านนี้จ๊ะจ๋าจะประโประจจะสำรวจบ้านค่อนข้างละเอียดแล้ว แต่ก็ยังมีรายละเอียดบางอย่างที่เธอต้องมาตรวจสอบซ้ำ เช่นวัสดุปูพื้นที่ซ่อนอยู่ใต้พรม เธอไม่ได้ยารู้หรือทำลายทุกสิ่ง อะไรที่ใช้ได้ถ้าเก็บไว้ก็สามารถประหยัดทั้งงบประมาณและเวลา ต่อให้เจ้าของบ้านจะไม่ค่อยสนใจอย่างแรกเท่าไรก็ตาม

งานบ้านพัชรไม่คืบหน้าเท่าไรหรอก เพราะเธอติดงานอื่นที่เร่งมากกว่า อย่างไรก็ตามนี่ก็เป็นงานแทรก ที่สำคัญยังไม่มีกำหนดเวลาเท่าที่รู้มีการเซ็นสัญญาเกี่ยวกับการจัดการเฟอร์นิเจอร์แล้ว ทว่าสัญญาเกี่ยวกับงานออกแบบน่าจะมีการแก้ไขบางอย่าง แต่เรื่องนั้นเป็นภาระของอาชน ส่วนที่เธอต้องสนใจคืองานออกแบบ ซึ่งพัชรก็ดูไม่ได้รับมาก แค่นเฟอร์นิเจอร์เอาออกไปเขาก็ดูพอใจแล้ว เพียงแต่เป็นตัวเธอเองที่อยากเร่งให้งานนี้จบ เพื่อที่เธอจะได้ไม่ต้องพัวพันกับพวกภักดีโกคินนานนัก... ถึงพัชรจะดูเป็นคนดีใช้ได้ก็เถอะ

สุดท้ายจ๊ะจ๋าประโประจก็ได้อะไรจากการนั่งคุยงานควบกินข้าวกับชายหนุ่มเท่าไร มีแค่รายละเอียดเพิ่มเติมนิดหน่อยเกี่ยวกับการที่เขาตั้งใจจะทำห้องให้หลานสาววัยรุ่น เมื่อพิจารณาจากการที่เขาบังเอิญชอบงานออกแบบสไตล์ที่เธอถนัดและชื่นชอบเป็นการส่วนตัว หญิงสาวเลย

ตัดสินใจว่าจะตกแต่งที่นี่เหมือนเป็นบ้านของตัวเองเสียเลยเพื่อให้ง่ายเข้า
ว่าแต่...เธอคงจะต้องขอบคุณกับหลานสาวเขาสักหน่อยละมั้งว่า
อยากได้ห้องแบบไหน

ขณะที่กำลังครุ่นคิดอยู่นั้นโทรศัพท์ของเธอก็ส่งเสียงร้องบอกว่า
มีข้อความถูกส่งเข้ามาเป็นชุด เธอเลยเปิดกระเป๋าสะพายที่วางอยู่ข้างตัว
เพื่อหยิบมันขึ้นมาดู ครั้นเห็นชื่อว่าศิวนาถเป็นผู้ส่งข้อความเธอก็วิ่งไป
นิตหนึ่ง

'เป็นไงบ้างจี...'

'เย็นนี้ว่างไหม...'

'เผื่อจะได้เจอ...'

ถึงจะไม่ได้เปิดอ่านข้อความทั้งหมด ทว่าแค่ส่วนต้นของข้อความ
แต่ละท่อนก็เพียงพอให้หญิงสาวเดาได้ว่าอีกฝ่ายน่าจะชวนเธอไปไหนสักที่
อาจเป็นการกินมื้อเย็นก็ได้

จิระประไพหย่อนโทรศัพท์มือถือกลับเข้ากระเป๋า จากนั้นก็ยืนตัวลุกขึ้น
พร้อมคว้ากระเป๋าสะพายไหล่ เดินลึกเข้าไปในบ้านเพื่อไปดูห้องอื่นๆ
ตามความตั้งใจที่เดินทางมาในวันนี้ ไม่ใส่ใจจะตอบข้อความของเพื่อนเก่า
เธอตั้งใจว่าเดี๋ยวกลับถึงบ้านแล้วค่อยตอบ

ถึงตอนนั้นทัศนทานกรสาวก็ยังแปลกใจที่ศิวนาถทำท่าว่าอยากเดินกลับ
เข้ามาในชีวิตเธอ ถึงแม้จะไม่ได้โกรธเรื่องเมื่อหลายปีก่อน ทว่าเรื่องมันก็
ผ่านมานานขนาดนั้นแล้ว หลังเลิกกับนิรั่มพรเขาน่าจะได้เจอผู้หญิงดีๆ
อีกหลายคนแล้วด้วยซ้ำ ไม่รู้ทำไมถึงยังกลับมาแสดงท่าทีแบบนี้กับเธออีก

หรือเราจะดูสินไว้ไม่ตอก น่าจะจีบง่ายก็ 모르 จิระประไพยิ้มขำกับตัวเอง
ลำพัง

ขณะเดียวกันที่อีกฟากของเมือง ปรีชาก็เพิ่งเดินเข้าสู่ห้องทำงานของพัชร หลังจากที่ยกหน้าไปทักทายญาติคนอื่นๆ เพราะตอนเธอมาถึงพัชรอยู่ในห้องประชุม จนได้ยินว่าคุณน้ารูปหล่อที่สนิทสนมและดูแลเธอใกล้ชิดที่สุดกลับมาที่ห้องทำงานแล้ว เธอจึงย้อนกลับมาหาเขา

"สรุปว่าปิดเทอมนี้อยากลองเรียนตอร์วี่อั้งหรือ ที่ใช้สอบเข้าพวกคณะสถาปัตย์ฯ ออกแบบอะไรพวกนั้นใช่ไหม...เอาสี แล้วมันมีโรงเรียนสอนหรือยัง" พัชรไม่ค่อยแปลกใจเท่าไรเมื่อรู้แผนการของหลานสาว เพราะเธอก็แสดงออกให้เห็นว่าชอบทางนี้มาพักหนึ่งแล้ว ยิ่งหลังจากวันที่ยังไปงานโอเพนเฮ้าส์ที่มหาวิทยาลัยยิ่งชัดเจน

"ป้าว่าจะลองถามพี่คนนั้นดูว่าเขารับสอนหรือเปล่า" ปรีชายุคตินิดหนึ่ง บนใบหน้าปรากฏแววตาสลัดเล็ดหนึ่ง "แต่เท่าที่คุยกันเหมือนพี่เขาน่าจะยุ่งมาก ปุ่มเลยไม่กล้าถาม เกรงใจพี่เขา"

"หมายถึงคนที่วาดการ์ตูนให้ป้าวันนั้นใช่ไหม" ชายหนุ่มเลิกคิ้วก่อนจะออกปากกระตุ่นเนื่องจากเขารู้นิสัยของหลานสาวดี "ลองถามดูไม่เห็นเป็นไร ถ้าเขาไม่ว่างก็บอกปุ่มเองนั่นแหละ แล้วเขาก็อาจจะแนะนำเพื่อนที่เก่งๆ ให้มาช่วยสอนปุ่มก็ได้"

"พี่เขาใจดี...เหมือนจะรู้ว่าปุ่มไม่ค่อยกล้ายุ่งกับใครด้วย ปุ่มเลยกลัวเขาจะรับปากสอนปุ่มทั้งที่ไม่ว่าง" สาวน้อยพึมพำ

หลังจากแอดมิชชั่นไฟทางแอปพลิเคชันแซดแล้วปรีชาก็คุยกับอีกฝ่ายเรื่อยๆ หลายครั้งที่สาวรุ่นพี่เป็นคนทักมาคุยกับเธอก่อนด้วยซ้ำ ส่วนใหญ่เป็นการคุยกันเรื่องสัพเพเหระ บางครั้งมันตลกจนสาวก็ให้คำปรึกษาเรื่องการเรียน หรือกระทั่งเรื่องแบบผู้หญิงๆ ที่บางทีเธอก็ไม่รู้จะไปคุยกับใคร ดังนั้นถึงหลังจากวันงานโอเพนเฮ้าส์จะได้เจอหน้ากันอีกแต่เธอก็รู้สึกสนิทสนมกับอีกฝ่ายมากขึ้นเรื่อยๆ และปรีชาก็ตระหนักว่ารุ่นพี่ที่บังเอิญพบนั้นใจดีมากขนาดไหน

พัชรเหลือบมองอีกฝ่าย ไม่ค่อยเข้าใจนักว่าทำไมเธอถึงคิดอะไรไปไกลถึงขั้นนั้นได้

"ยังไงพี่คนนั้นของป๋มเขาก็โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ถึงเขาจะชอบป๋มจนยอมรับปากสอนทั้งที่ตัวเองยังก็ต้องถือว่าเป็นความรับผิดชอบของเขาเองอยู่ดี"

ปรีชยาพยักหน้ารับ "เดี๋ยวป๋มจะลองถามพี่เขาดู"

"แล้วนี่คุณย่าป๋มจะไปถือศีลวันไหน"

"มะรีนคะ...คุณน่าจะให้ป๋มมาหาที่นี่หรือไปที่คอนโดฯ เลยคะ"

"แล้วแต่ป๋มสิ ถ้าคิดว่าอยู่คอนโดฯ คนเดียวเบื่อก็ก็น่าอยู่ที่นี่ แต่ถ้าคิดว่าที่นี่คนเยอะแล้วเบื่อก็ก็น่าไปรอน้ำที่คอนโดฯ" พัชรตอบเสียงเรียบเรื่อย

แม่ของเด็กสาวเป็นญาติของชายหนุ่ม แม้จะไม่ถึงกับเป็นญาติสายที่ห่างไกล แต่ก็ไม่ได้สนิทสนมกัน เจอกันเฉลี่ยไม่ถึงปีละหนด้วยซ้ำ ก่อนหน้านี้เขาทราบเพียงว่าอีกฝ่ายแต่งงาน มีลูกสาวหนึ่งคน และที่สำคัญสามี 'ค่อนข้างมีปัญหา' ทว่าเขาก็แค่ปล่อยข้อมูลนี้ผ่านไป จวบจนได้ยินข่าวอีกครั้งตอนที่ผู้เป็นญาติล้มป่วยเสียชีวิต มีเสียงเล่าลือว่าส่วนหนึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการโดนสามีทำร้ายร่างกายตอนเมา และเมื่อไปงานศพ เขาก็ได้พบกับปรีชยาเป็นครั้งแรก

ตอนนั้นเด็กสาวยังใช้คำนำหน้าว่าเด็กหญิงอยู่เลย นอกจากความโศกเศร้าเสียใจแล้ว อีกสิ่งที่เห็นได้ชัดก็คือลักษณะการที่ผิดจากเด็กวัยรุ่นธรรมดาทั่วไปของเธอ ภาพที่เธอซุกตัวอยู่กับสายใจผู้เป็นย่า คล้ายพยายามหลบให้พ้นจากสายตาของพ่อที่นั่นกระทบใจของพัชร จนกระทั่งเขาต้องลงทุนลงแรงสืบเสาะเรื่องราวความเป็นมาเป็นไป และสุดท้ายในวันที่ไปร่วมงานฌาปนกิจศพของญาติ เขาก็ตัดสินใจเดินเข้าไปคุยกับปรีชยาและย่าของเธอ ออกปากว่าจะส่งเสียเลี้ยงดูหลานสาวเอง โดยมีเงื่อนไขว่าเด็กสาวจะต้องอยู่กับย่าไม่ใช่พ่อ

ทั้งสองย่าหลานดูตกใจไม่น้อยกับข้อเสนอ โดยเฉพาะปรีชาซึ่งแม้จะถือเป็นญาติแต่ก็ไม่รู้จักชื่อของเขาด้วยซ้ำ...อย่างไรก็ตามสายใจเป็นแม่ที่ยอมรับความจริงว่าลูกชายของตนนั้นย่าแม่ ในเวลานั้นท่านเองก็แยกไปอยู่ตามลำพังแล้ว แม้จะสงสารหลานแต่ก็จนปัญญาจะช่วยเพราะลำพังตัวเองยังเอาแทบไม่รอด ทว่าเมื่อพัชรออกปากแบบนี้ท่านก็สามารถรับเด็กสาวมาดูแลเองได้

ชายหนุ่มจัดแจงหาบ้านเช่าดีๆ ใกล้โรงเรียนของปรีชาให้สองย่าหลานพักอาศัย ค่าใช้จ่ายทุกอย่างเขาจัดการให้ทั้งหมด กระทั่งจ้างแม่บ้านให้มาช่วยสายใจดูแลหลานสาวด้วย...ส่วนตัวพัชรเองก็อธิบายให้ปรีชาฟังว่าเขาเห็นเธอแล้วนึกถึงตัวเอง เพราะครอบครัวเขาก็มีปัญหามากมายอย่าง ถึงขั้นที่พ่อแม่ทะเลาะกันในรถจนประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตทั้งคู่ ซึ่งก็ไม่รู้เพราะเหตุผลนี้หรือเพราะความเกี่ยวพันทางสายเลือดที่ทำให้เด็กหญิงยอมก้าวข้ามผ่านความกลัวและความไม่มั่นใจของตนเองจนสนิทกับเขามากขึ้นเรื่อยๆ

อย่างไรก็ตามปัญหาของปรีชาไม่ใช่แค่เรื่องในครอบครัว เธอโดนเพื่อนกลั่นแกล้งทั้งทางวาจาและร่างกาย พอเธอขึ้นชั้นมัธยมปลายพัชรเลยจัดแจงหาโรงเรียนใหม่ให้ รวมถึงพาเธอไปเจอแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ กระนั้นเรื่องร้ายที่สะสมหมักหมมมาหลายปีก็หยั่งรากลึกแล้ว ทุกวันนี้เธอยังเป็นคนที่ไม่มั่นใจในตัวเองในแทบทุกเรื่อง กระทั่งการไปยืนต่อหน้าคนแปลกหน้าสักคนยังเป็นเรื่องยากเย็น แต่อย่างไรก็ต้องนับว่าเธอพัฒนาขึ้นจากวันแรกที่ได้เจอกันมากที่สุดทีเดียว และอย่างน้อยตอนนี้เธอก็สนิทคุ้นเคยกับญาติภักดีโกคินในตึกนี้หลายคนแล้ว

"งั้นปุมมาอยู่ที่นี้ดีกว่า เพื่อวันไหนคุณบังอรต้องการลูกมือ" เด็กสาวพิมพ์

ชายหนุ่มเหลือบมองหลานสาวอย่างแปลกใจ ก่อนที่มูมปากจะยกเป็นรอยยิ้มนุ่มนวล...ด้วยตัวตนของปรีชา เพียงแค่เธอคิดจะมาอยู่ในที่ที่วุ่นวาย

เต็มไปด้วยผู้คน นั่นก็ถือเป็นก้าวที่ยิ่งใหญ่แล้ว ต่อให้ที่นี่เป็นออฟฟิศของเขาก็เถอะ

"ใครๆ ต้องอิจฉาน้าแน่ มีเลขชาย ตั้งสองคน"

ปรีชยามองใบหน้าหล่อเหลาของผู้เป็นน้า อุดคุดไม่ได้ว่าตนเองช่างโชคที่ได้เจอกับเขา ไม่อย่างนั้นเวลานี้ชีวิตจะพลิกผันไปทางใดก็สุดรู้ ยิ่งไปกว่านั้นน้าชายไม่เคยแสดงท่าทีไม่ดีกับความแปลกประหลาดของเธอเลย ที่เธอดีขึ้นขนาดนี้ถือเป็นความดีของเขาว่าครึ่ง และความซาบซึ้งใจนี้ก็ผลักดันให้เธอพยายามเพราะไม่อยากให้เขาต้องผิดหวัง

อย่างไรก็ตามเมื่อไม่นานมานี้ความรักของพัชรกลับอับปาง ลำพังเป็นข่าวให้โจษจันกันไปทั้งเมืองนั้นเขาคงไม่ใส่ใจเท่าไรหรอกว่าการที่น้าพรทึงเขาไปมีคนใหม่แบบไม่ประวิงเวลานี้สิ...ไม่ว่าเป็นใครก็ต้องเสียใจทั้งนั้น ปรีชยาเป็นห่วงน้าชาย แต่แค่จะถามไถ่เขาถึงเรื่องนี้เธอกลับไม่กล้าด้วยซ้ำ

"มีอะไร อยากพูดอะไรกับน้าก็พูดเถอะ ปุ่มก็รู้ว่าพูดกับน้าได้ทุกอย่าง" ชายหนุ่มสังเกตเห็นท่าทางคล้ายอยากพูดอะไรบางอย่างของอีกฝ่าย เมื่อนึกถึงนิสัยของเธอแล้วเขาเลยลงมือกระตุ้น

"คือเรื่อง...แฟนเก่าของคุณน้า" ตอนแรกเด็กสาวกระอักกระอัก แต่เมื่อพูดออกไปแล้วถ้อยคำที่เหลือก็พรุ้งพรุ้งตามออกมา "ปุ่มเป็นห่วงคุณน้าพัชร แต่ก็ไม่กล้าถาม เอ่อ แต่ถ้าคุณน้าไม่ยากพูดถึงเรื่องนี้ก็ไม่เป็นไรนะคะ อันที่จริงมันก็เรื่องส่วนตัวของคุณน้า"

"ปุ่มถามได้อยู่แล้ว" พัทธวางมือลงบนศีรษะของหลานสาวหลังจากเงยบิ่ไปพักหนึ่ง "ที่พูดขึ้นมาอยากถามอะไรละ อยากถามว่าทำไมน้าถึงเลิกกับนี่หรือว่ายังไง"

"เปล่าละ เอ่อ คือ...ก็ไม่เชิง" ปรีชยาอีกอึกอีกรอบ ทว่ามาถึงขั้นนี้แล้วอย่างใดก็ต้องพูดออกไป "ที่คุณน้าเลิกกับแฟน...เกี่ยวกับปุ่มหรือเปล่าละ"

"หือ? ทำไมปุ่มถึงคิดงั้น" ชายหนุ่มเลิกคิ้ว

"ก็คุณนี่เขาดูไม่ค่อยชอบบ๊มเท่าไร"

เกิดความเจ็บขึ้นชั่วขณะ ร้องรอยบางอย่างพาดผ่านดวงตาคม แต่มันก็จางไปอย่างรวดเร็ว...เมื่อคบหากันถึงขั้นวางแผนแต่งงาน ย่อมแน่นอนว่าพัชรกับนีรั่มพรเคยคุยกันเกี่ยวกับการสร้างครอบครัวด้วย เธอเคยบอกว่าพร้อมจะมีลูกกับเขา ทว่าก็ขอเวลาสักพักเนื่องจากหน้าที่การงาน ซึ่งเรื่องนี้เขาก็พอเข้าใจ ขณะเดียวกันก็ไม่ใช่ว่าเขาไม่สังเกตเรื่องที่ดาราสาวไม่ได้พยายามสนิทสนมกับปรีชยา ทั้งที่ฝ่ายหลังเป็นหลานสาวที่อยู่ในความดูแลของเขา

อย่างไรก็ตามหลังจากสังเกตอยู่พักหนึ่งชายหนุ่มก็เข้าใจว่าน่าจะเป็นเพราะนีรั่มพรไม่ค่อยชอบเด็กมากกว่า แต่ในเมื่อเธอออกปากว่าพร้อมจะสร้างครอบครัวกับเขา และโดยทั่วไปเธอก็ปฏิบัติต่อปรีชยาดีตามสมควร เท่านั้นก็ถือว่าเพียงพอ ส่วนเรื่องความสนิทสนมนั้นเนื่องจากเขาอยู่ในตระกูลใหญ่ กับญาติร่วมสายเลือดเองยังมีทั้งที่สนิทและห่างเหิน ดังนั้นตราบที่แฟนของเขากับหลานสาวไม่มีปัญหากันก็นับว่าใช้ได้แล้ว

"น่าจะคิดแบบนี้ไม่ได้ไม่ชอบบ๊มหรือ เขาแค่ไม่ชอบเด็ก"

"ไม่ชอบเด็ก?" ปรีชยาประหลาดใจ

ตั้งแต่ผู้ชายคบหากับนางเอกคนสวย เด็กสาวก็ได้พบฝ่ายหลังแค่ไม่กี่หนตอนไปค้างที่คอนโดฯ ของพัชร แม้อีกฝ่ายจะยิ้มแยมพูดจาดีกับเธอ ทว่าปรีชยากลับสัมผัสได้ถึงการเว้นระยะห่าง ดังนั้นเธอเองจึงพยายามหลีกเลี่ยงอีกฝ่ายไปโดยปริยาย ขณะเดียวกันก็อดคิดไม่ได้ว่าตนเองเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้นีรั่มพรต้องเลิกรากับพัชร เพราะพักหลังมานี้มีการคุยกันว่าเธออาจจะย้ายมาอยู่กับผู้ชายในช่วงเรียนมหาวิทยาลัยด้วย

"พูดไปก็เท่านั้น ยังไงนาก็เลิกกับเขาแล้ว คิดไปคิดมากก็ดีนะที่เขาแสดงธาตุแท้ออกมาก่อนแต่งงาน บ๊มควรดีใจไม่ใช่หรือที่นำพ้นจากผู้หญิงแบบนั้นมาได้"

"คุณน้ำไม่เสียใจเลยหรือคะ" เด็กสาวมองหนุ่มหล่ออย่างพิศวง

"เสียใจสิ" พัชรตอบ ทว่าในน้ำเสียงกลับเจือไว้ด้วยแวววาวเราะ
"แต่นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่น่าเลิกกับแฟน แถมเลิกกันด้วยเหตุผลนี้ น้ำก็ไม่รู้
จะอาลัยอาวรณ์ทำไม เอาเวลาไปหาคนใหม่ที่ดีกว่าเดิมดีกว่าจริงไหม"

"คุณน้ำเก่งจัง"

เสียงพึมพำของปรีชยาทำให้ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ออกมา ก่อนที่เขา
จะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

"ปลายเดือนนี้คุณนายบุษบาจัดงานวันเกิด ปีนี้บุ้มไปร่วมงานด้วยดีไหม"

"จะดีหรือคะ" เด็กสาวชะงักทันที...บุษบาคือน้าแท้ๆ ของธีรदनัย
ซึ่งแน่นอนว่าท่านคือญาติของเธอด้วย ที่ผ่านมามีชื่อเสียงในฐานะ
สาวสังคม และการจัดปาร์ตี้วันเกิดของท่านก็เป็นทีที่เลื่องลือถึงขั้นมาถึงหูเธอ
ผู้ซึ่งไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรได้ทีเดียว

มันน่าจะไม่ใช่งานเลี้ยงในแบบที่เด็กยังไม่บรรลุนิติภาวะอย่างเธอควรไป
เท่าไร

"ทำไมล่ะ ยังไงก็งานของญาติกันเอง บุ้มก็โตแล้วด้วย"

ปรีชยามองใบหน้าหล่อเหลา ใจไม่ค่อยเห็นด้วย เธอไม่มั่นใจเลยสักนิด
แต่เมื่อคนออกปากคือน้าชายซึ่งดูแลเธออย่างดีมาตลอด เธอก็คิดว่าเขาคง
ไม่พาเธอไปถ้าเห็นว่ามันไม่เหมาะสมไม่ควร

"คุณพัชรคะ อีกสิบห้าวันที่ต้องเข้าประชุมกับทีมเวียดนามค่ะ"

เสียงเตือนของบั้งอรลอยมาจากอินเทอร์เน็ตคอม ชายหนุ่มจึงขยับตัว
ลุกจากโซฟา...เมื่ออีกฝ่ายไม่ปฏิเสธก็เท่ากับยินยอมไปงานเลี้ยง และเขาก็
คิดว่าหลานสาวน่าจะต้องการตัวช่วยในการเตรียมตัว ซึ่งก็อาจต้องให้ว๊าน
บั้งอร

ปกติแล้วปรีชยาจะมาพักกับเขาบ้างในช่วงปิดเทอม ทีแรกก็รับเธอ
มาอยู่ที่คอนโดฯ ด้วยกันมันก็แปลกๆ อยู่บ้าง เนื่องจากเขาไม่เคยเลี้ยงเด็ก

ยังเป็นเด็กผู้หญิงยังแล้วใหญ่ ถึงจะเป็นหลานสาวแต่ก็ไม่สนิทกันอีกต่างหาก แต่ช่วงหลังมานี้เขากับหลานก็สนิทกันมากขึ้นเรื่อยๆ ปิดเทอมนี้ชายหนุ่มเลยชวนเธอมาอยู่ด้วยยาวไปจนกว่าจะเปิดเทอม

ถ้าไม่นับเรื่องที่ขาดความมั่นใจ ปรีชาก็นับว่าเป็นเด็กที่เลี้ยงง่ายมาก เธอไม่เรียกร้องต้องการอะไรเลย ส่วนตัวเขาก็คิดว่าได้ใช้เวลากับหลานสาวก็ดี เพราะมันช่วยให้เขาเข้าใจและรู้จักอีกฝ่ายมากขึ้น เขาไม่เพียงอยากส่งเสียให้เธอเรียนจบดูแลตัวเองได้ ทว่าอยากให้เธอมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างดีด้วย ซึ่งพรีชาก็รู้ว่ามันต้องใช้เวลา และถึงตอนนี้เขาก็กังพวยามอยู่

"เฮอะ เดี่ยวนี่ต้องทำงานแล้ว บุ่มว่างๆ อยู่ก็นึกเอาไว้แล้วกันว่าเย็นนี้อะไรกินอะไร เดี่ยวเราไปกินกัน"

ชายหนุ่มหยิบมือถือขึ้นมาเช็คอีเมลครู่หนึ่ง ก่อนที่เขาจะฉวยแท็บเล็ตเดินออกจากห้อง ปรีชาก็เห็นอย่างนั้นเลยลุกตามน้าชายไปด้วย

บังอรให้ข้อมูลคร่าวๆ เกี่ยวกับการประชุมกับเจ้านายเหมือนเคย เขายืนฟังพร้อมกับอ่านไฟล์ที่เกี่ยวข้องผ่านๆ แต่ก่อนที่เขาจะผละไปห้องประชุมผู้เป็นเลขาฯ ก็ส่งเสียงรั้งไว้

"อีกเรื่องค่ะ คุณอินทีเรียติดต่อมาว่าอยากคุยกับคุณบุ่มเรื่องตกแต่งห้องค่ะ"

ปรีชาก็หันไปมองพัชระอย่างงุนงง เขาก็อธิบาย

"บ้านใหม่ของน้าใจ น้ากำลังรีโนเวตใหม่... น้าบอกอินทีเรียไปว่าให้ทำห้องสำหรับหลานสาวด้วย" ชายหนุ่มหยุดคิดหนึ่ง ดวงตาฉายแววครุ่นคิด "บุ่มสนใจเรื่องงานออกแบบอยู่เนี่ย ยิ่งไปลองไปเจอกับอินทีเรียดูดีไหม จะได้เห็นภาพด้วยว่าเขาทำงานกันยังไง อินทีเรียของน้าเป็นผู้หญิง คุยง่าย บุ่มจะได้ห้องนอนที่ถูกต้องด้วย"

"ใช่ค่ะ" บังอรช่วยรับรองอีกแรงเมื่อเห็นว่าเจ้านายปรายตามา

"ก็ได้ค่ะ" ปรีชาก็พยักหน้า แม้จะดูไม่แน่ใจเลยก็ตาม

"จ้ะน้าคุณบังอรช่วยนัดให้หน่อยแล้วกัน เดี่ยวผมไปด้วย" พัชรบอก
ตอนแรกเขาคิดว่าจะให้หลานสาวไปเจอจ๊ะจ๊ะประไพเอง ทว่านึกไปนึกมา
มันทนการสาวก็คงอยากคุยกับเจ้าของบ้านอย่างเขาด้วยเช่นกัน ถึงหญิงสาว
จะไม่ได้พูดออกมา แต่สองครั้งที่เจอกันเขาก็สังเกตเห็นว่าเธอมีนัยกับลูกค้ำ
ที่ไม่เรียกร้องอะไรเลยอย่างเขาไม่น้อย อันที่จริงเขานึกว่าการให้อิสระจะทำให้
พวกสายออกแบบทำงานง่ายขึ้น กระนั้นกลับกลายเป็นว่าเธอเห็นตรงข้าม
เอาเถอะ ไปเจอเธอหน่อยแล้วกัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5363->